

Продължител
на списание „Житно зърно“
излизало от 1924 до 1944 г.
основано от ученици
и последователи
на Учителя Петър Дънов

Редакционна колегия:

Георги Стойчев
Мария Кисова
Д-р Светла Балтова
Иванка Кръстева
Татяна Йорганова
Минка Петрова

адрес: Пловдив 4000
ул. „Софроний Врачански“ 5А

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
тел.: 032/235 080

Художествено оформление
Борис Стоилов

Предпечатна подготовка и печат
Хермес Принт ЕООД

ISSN 0861-427X

ДУХОВНО ОБЩЕСТВО
© БЯЛО БРАТСТВО
© Изд. БЯЛО БРАТСТВО

СЪДЪРЖАНИЕ

ЖИВОТО СЛОВО

Всемирното Бяло Братство – *разговори с Учителя* 3

ШКОЛАТА

Духовност и религия – *Мария Кисова, д.ф.н.* 5
Духовен и религиозен човек – *Нестор Чуклев* 9
Богомилство и богомили – *Епископ Симеон* 10

Сегемлетията в живота на св. Константин
Кирил Философ – *Мая Иванова* 15

СИМВОЛИТЕ В БИБЛИЯТА

На разсъмване – *Боян Боев, д-р Йорданка Попова* 18

СВЕТЪТ ОКОЛО НАС

Огънят 19
Звучащата кабала – *Цв. Табакова (продължение)* 23
Принципите на Любовта и Мъдростта
при Сведенборг и Беинса Дуно – *Дейвид Лоримър* 27
Светлина и движение (изкуството на Лили Димкова) 28

ПОГЛЕД НАВЪТРЕ

Астрология и физиогномика – *Д-р Васил Велев*
(продължение) 35

ЕДИНСТВОТО НА ЖИВОТА

Магическата пръчица – *Георги Стойчев* 40

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

„Песни на Бялото Братство“ 43
„Да се свържем с висшето си Аз“, *Хенри Рийд*
„Утрото на едно пробуждане“, *Добрин Будинов*
„Окултни упражнения“, *Учителя Петър Дънов*

ОТ НАШАТА ПОЩА

Истината – *Рагко Рагков* 44

ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС

Изворът на доброто – *Лилия Тодорова* 45
Трите гървета 46
The Prayer – from the lectures by Beinsa Duno 47

Стихове – *Добрин Баракова*
Илюстрация на стр. 18 – *Рафаело, Чудният улов*
Снимки на стр. 20, *Живко Стоилов*

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Един млад ловец бушмен открил кладенче и коленичил да пие. В огледалото на водата той съзрял отражението на своето лице, а зад него – образа на прекрасна бяла птица. Погледнал удивен нагоре, защото тази птица била различна от всички други, които някога бил виждал.

Но птицата била вече отлетяла. От този ден нататък друго не го влечало, освен мисълта да намери отново тази птица. Изоставил племето си и тръгнал из пустинята в посоката, накъдето отлетяла птицата. Когато срещнал други странници, все ги разпитвал за нея. Едни му отговаряли, че никога не са чували за нея, но се съгласявали, че може и да има някъде такава птица, други му се измивали, подигравали го и го наричали глупак – да вярва, че такава птица съществува. Малицина, съвсем малко хора я били зървали за миг, но по най-различни причини не се решавали да тръгнат да я търсят.

Пребродил цяла Африка в търсене и накрая, вече много стар, приближил до висока планина, зареяна в небесата, а върхът ѝ бил покрит със сняг. Тогава съзрял птицата да лети към върха и с мъка се заизкачвал нагоре. Сърието му се разтуптяло при мисълта, че най-сетне ще види ясно птицата отблизо.

Когато стигнал снежната линия, птицата вече не била далеч и той направил последно отчаяно усилие да се изтегли с остарялото си тяло през последните няколко метра. Но птицата летяла все по-високо в небето и той не можел да я стигне. Строполил се на снега, почти напълно отчаян. Знаел, че умира вече. С мъка повдигнал глава да погледне за последен път птицата. Нещо се спускало към него. Протегнал съсухрената си ръка и го уловил. Едно сияйно бяло перо. Той издъхнал усмихнат, стиснал перото в ръка...

Бушменска легенда

ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

из Разговори с Учителя на "Изгрева"

В частен разговор на Учителя с един брат се отвори въпрос за Всемирното Бяло Братство. Учителят каза:

Църквата е една. Много са човешките църкви, а Божията църква е една. Тези, които принадлежат на Божията църква, имат едно сърце. Казано е: "Ще им дам едно сърце и един пастир."

Каквото е учил Христос, него приложете, а не каквото хората учат в името на Христа.

Има един Божии народ в света. Той е голямата реалност.

Всички напреднали същества в света са организирани и образуват Всемирното Бяло Братство. Всички пророци, светии, мистици са излезли от него. И сега те работят по един план, за да се оправи човечеството. Не трябва да се пречи на Всемирното Бяло Братство, защото последствията ще бъдат лоши.

Истинско Братство съществува. Напредналите същества, които го образуват, живеят разумно. Трябва да ги проявим. Трябва да изявим Всемирното братство чрез нас.

Белите братя са завършили своето развитие на Земята. Те знаят законите на човешката мисъл. Какво представлява съвременното оръжие пред силата на Белите братя?

Бялата ложа има главно вътрешна сила. Черната ложа има само външна проява, само външно може да се прояви, докато Бялата ложа отвътре завладява. Затова Черната ложа може да има само външни постижения, а Бялата, тъй като завладява първо отвътре, има възможност за всички външни и вътрешни постижения, затова е и по-силна.

Ние сме в един период, когато злото се връзва (19.10.1939). Черната ложа е достигнала до края и сега съвсем се е изтощила. Силата ѝ се взема и минава в ръцете на Бялата ложа. По естествен път злото се обезсилва. Ако доброто иска да победи злото чрез насилие, ще му даде сила. Добрите духове ще надделят над черните.

Сега е време да се определи човек. Който сега се определи, това е.

Думите "Бяло Братство" трябва да се освободят от криви схващания. Това е един божествен подтик. Бял брат е всеки, който се кредитира от горе. Сега Бялото Братство

взема надмощие в света. Значи иде една група епоха. Шестата раса ще вземе надмощие.

Силата е в знанието. Тези от Бялото Братство повече знаят от черните. Един бял брат може да проникне в тъмнината, но един черен брат не може да проникне в светлината. И силата е там. Бял е онзи, който може да проникне в тъмнината, а всеки, който не може да проникне в светлината, е черен.

Тези праведни души, които ще дойдат на Земята с огнени мечове, са души, които са възкръснали преди хиляди и хиляди години. Сега те са горе в невидимия свят. Тези, които са в Агарта, са Бели братя. Обществото на Бялото Братство е на три места: на Земята, във физическия свят – Агарта; в духовния свят и в Божествения свят. Белите братя работят на тези три места, които са във връзка помежду си. Агарта има много врати. И

Рила има врата за Агарта. Освен напреднали братя, които живеят в центровете на Агарта, има и странстващи членове на Агарта.

Всемирното Бяло Братство има свои членове във всички страни на Земята и гържи всичко в ръцете си. Ще стане не това, което този или онзи иска, а това, което е решено от Белите братя. Няма да победи тази или онази гържава, но ще победи планът на Бялото Братство. Няма сила, която да може да се противопостави на Бялото Братство.

Напредналите същества, които живеят в България, са във физически тела. Колко пъти сте ги срещали! Но понеже хората много се страхуват от жителите на онзи свят, напредналите същества не се изявяват често, за да не предизвикват смущение. Един член на Агарта ще се яви тъй, като че ли е бил и пребил тук. Иначе ще се стреснете.

Измежду съвременното човечество има хора, които се отличават със съвършено пластично тяло, защото водят абсолютно чист и свят живот. Затова именно те се явяват като помагачи за развитието на човечеството. Такива хора се срещат навсякъде по света. На Земята има хора, които живеят 200, 300, 400, 500 години. Такъв човек ще живее 50–60 години на едно място и ще отиде на друго място, където ще живее още 50–60 години. Може да си сменя имената.

Бялото Братство е работило в Индия, Египет, Персия, Палестина, Вавилон, Гърция, Рим, Италия, Франция. После то остави Италия и отиде да работи в Англия и Германия. От Англия и Германия сега преминава към славянството. Сега вече то работи в славянството. Но във всеки народ, в който работи Всемирното Бяло Братство, то все оставя нещо ценно.

Това Братство почва от Индия и свършва с Русия, със славянството, и понеже Русия се допират до Индия, значи завършва по този начин един кръг, един цикъл.

В Индия англичаните се чудеха, че индусите знаят новините преди тях. А работата се състои в това, че индусите си служат с особен радиопарат. Посветените индуси си служат с живото радио – човешкия организъм, но си служат и с особени апарати, чрез които получават известия от всякъде.

Това, което пише в окултните книги днес, е само 25% вярно. Онова, което знаят посветените в Индия, същественото, те не са го казали на европейците, те го крият.

Учениците на Христа са разкрили само второстепенните работи. Същественото, което са знаели, те не са го разкрили на хората.

Братът попита за разните мистични братства в света. Учителят отговори:

– Един е пътят, който води към Царството Божие. Идеалът е Царството Божие, Братството, Любовта. Различието между разните разбирания зависи от степента на

развитието. Всички разбирания са на място. Но понеже човечеството е в развитие, то прогресира, затова и разбиранията са различни. Нам ни е приятно за всички онези, които носят Божественото, откъдето и да идат те.

Всички течения са в служба. Всяко течение е на място и е полезно, но всички течения съставляват едно цяло. Има философия на цялото.

Гърците всъщност завладяха Рим. Всички римляни знаеха гръцки. Тогава Бялото Братство беше в Гърция. Когато Александър Македонски отиде в Йерусалим, той го освободи, защото Бялото Братство беше там. Но когато Бялото Братство се вдигна от там, Йерусалим падна. Бялото Братство се вдигна също така и от Гърция, и затова сега Гърция е западнала.

По плана на невидимия свят, когато се свършат мунициите на света, тогава ще се реализира духовното. Сега са малките страдания, а като дойде Денят Господен, всички спорове ще престанат – и научни, и философски, и религиозни. Всички спорове ще се уредят.

Божественият план, който съществува, нищо не е в състояние да го разруши. Да знаете само колко е велик Божественият план! Идеите на Бялото Братство ще се приемат. Не от всички, но само от тези, които са готови, а другите ще ги приемат в друга епоха.

Всички онези, които ще приемат новите идеи на Бялото Братство, са определени. Те ще дойдат. Сега няма да ги обърнем, те са обърнати, само трябва да ги събудим. Те спят, като ги събудим, ще станат и ще кажат: “Готови сме!” А онзи, който не е готов, той ще се намери в чудо и ще каже: “Не съм готов!” Той и да дойде, нищо няма да направи.

Второто идване на Христа е важно за онези, които са будни, за посятото в нивата, а не за тези зрънца, които са в хамбара.

Готовите са определени. Христос казва: “Вие не сте от този свят, както и аз не съм.” Апостол Павел развива тази мисъл: “Които Бог преузна, тях и предопредели”. Тези души са работили в миналото. Пак апостол Павел казва: “Още в утробата на майка ми Бог ме избра.” Значи: още от дълбокото минало, т. е. всички души, които в миналото са работили усърдно. Бог като вижда това, ги избира. Те може би за малко, сегиз-тогиз са се отклонявали слабо, но никога не са се отклонявали съществено. И когато Илия се отчая и се оплака на Бога, че е останал сам, Бог му каза: “Седем хиляди души има, които не са се поклонили пред Ваала.”

Ние сме сега в епохата, за която се говори в Откровението, че гали на хората бели грехи да се облекат, а те казали: “До кога, Господи?” И им се отговорило: “Още малко.”

Сега всичко е в ръцете на Светлите същества. Те са победили вече. Победата е на Светлите!

С тази публикация завършва представянето на темите от Европейския месец на културата – Пловдив, 1999.

ДУХОВНОСТ И РЕЛИГИЯ

Мария Кисова, д. ф. н.

Дали има днес някой, който да не разбира на какво изпитание са подложени всички човешки ценности? А именно чрез ценностите човек осмисля живота си. Дали е било време, когато това му се е удавало по-трудно от сега? Големият въпрос за Смисъла на човешкото съществуване, така съвършено резюмиран в двата основни глагола на всеки език – *имам* и *съм*, стои сега пред всеки човек и пред човечеството по-остро от всякога. От неговия отговор, т. е. от избора: да *имам* или да *бъда* зависи съвсем буквално оцеляването ни върху планетата. Това е всъщност вечният избор между материалното и духовното, между притежаването и създаването, между консумацията и творчеството. Може би ще се приближим до разрешението, ако престанем да ги противопоставяме?

Към усилията да се намери равновесието между тези два полюса на живота могат да се присъединят споделените тук размишления върху един сложен и деликатен проблем. Проникването и разграничението между сферата на духовното и тази на религията са предмет на един културологичен поглед, който по-скоро забелязва и докосва, отколкото анализира някои най-важни неща (анализите тук не помагат много). Текстът не съдържа дефиниции; онова, което изглежда като дефиниция, е само покана и предложение за размисъл. Разсъжденията не са общотеоретични, а на основата и в контекста на духовното учение на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов). Така че, от една страна, те търсят яснота по посочения проблем, а от друга, дават възможност да се надникне в света на това учение – нещо важно и интересно особено за културознанието. Всяко усилие да се навлезе в този свят би могло да подпомогне оформянето на един нов поглед към българската културна история, по-разкрепостен и ведър, по-проникновен и цялостен. Такъв поглед ще проясни и обогати нашето самосъзнание, чувството ни за национална и човешка идентичност. Резултата

тът може да бъде също едно по-зряло отношение към българската духовност, към нейните корени и посоки, към нейните вътрешни обеми и външни проекции.

Светът на Духа и Религията.

Духовност и религиозност

Светът на Духа е светът на Идеите, светът на Творчеството. Религията е една от неговите “държави”. Друга такава е Изкуството, друга – Науката. Нито една от тях, нито пък всичките заедно не могат да го изчерпят. Той е без-граничен, т. е. неизмерим, не може да бъде локализиран “някъде” и “някога”, те са, все пак, ограничени по отношение на време и пространство.

Религията е може би най-древната и най-многолюдната “държава” на Духа; вероятно

Салонът на “Изгрева”

поради това тя има самочувствието и претенцията да се отъждествява с неговото Царство. Освен по това, тя се отличава съществено от другите по упоритата настойчивост, с която противопоставя Духа на Материята. На ничия друга територия те не са така непримирими. И все пак, поради изконната потребност на човешката душа от Единство, тук, по един парадоксален начин, човекът е отишъл толкова далеч в опита си да съвмести Безкрайното и крайното, че всъщност е направил Бога по свой образ и подобие. Т. е. Религията по някакъв начин персонифицира основната идея от света на Духа – идеята за Единното. Но такава персонификация е само един от начините на съществуване на тази идея.

Духовното и религиозното съвпадат отчасти, но не се покриват. Духовност и религиозност не са тъждествени. Духовният човек може и да не бъде религиозен в традиционния смисъл на тази дума, както и обратното. Една от основните разлики е наличието на свобода, степента на освободеност. “Духът диша където си ще” – Юнг нарича този израз “критичния пасаж на Новия Завет”. Там, където работи Духът, Е свобода. Религиозният човек (става дума за истински религиозния) е свободен *от* света, но не е свободен *от* Бога. Той е свързан с Бога, но обикновено осъзнава и преживява тази връзка като опозиция (величие – нищожност, съвършенство – греховност и пр.) Духовният човек (става дума за истински духовния) е свободен *в* света и *във* Духа (в Бога). Религиозният мисли и преживява Бога по-скоро като Някой, като тотално различен; духовният мисли и преживява Бога като тоталност, като универсалност, не като Някой, а като същност на всеки и на всичко.

Духовно учение и религиозна система

В обозримата човешка история ние виждаме изгрева и залеза на много епохи, на различни раси и култури. Всяка епоха, както и всяка цивилизация, раса и народ има свои културни задачи, свое място и предназначение в общия процес на растенето на човечеството. Всеки прилив, в който се оформя една културна епоха, е отбелязан с едно духовно учение: то съдържа “програмата” на цикъла, културната му задача, чертите на творческата му и историческа индивидуалност; то е като семето, което носи генетичния код на растението. Всъщност има периоди, които раждат и отглеждат множество духовни движения, но

големите цикли, кардиналните епохи са винаги “сгънати” в едно фундаментално учение и се “разгъват” постепенно в различните пластове на индивидуалното и социалното битие, в различните области на културата, вдъхновени и оплодени от идеите и принципите на това духовно учение. И както семето, за да оживее, трябва да бъде заровено в земята, да остане там известно време, невидимо, и да покълне, когато дойдат благоприятните условия, така и големите духовни учения могат да останат скрити под “повърхността” на живота години и дори векове, пускайки бавно, в безмълвие кълнове нагоре и корени в дълбочина. Така се оформя, от една страна, понятието за езотеричното знание, което не е достъпно за всякакви подходи, средства и цели, и от друга страна, съзнанието, че съществува една тайна, свещена страна на живота, която съдържа ключовете към него, защото е проникната от познаване и владееене на неговите основни истини.

Един от начините на съществуване на духовните учения са религиите. Религията е един вид социализация на духовното учение, “изнасянето” му в социума. По логиката на развитието в тази посока, социализацията преминава в идеологизация, а тя – в институционализация. Така, в езотеричното учение Идеята се сакрализира, а в религията, следвайки посочената логика, тя се формализира. Духовното учение се носи от духовна школа, религията – от религиозна система. Школата е овладяване и реализиране на знанието, системата е неговото о-формяне, организация и социална адаптация.

Творчески инвенции на Духа във и покрай религиозните форми

Разбира се животът, който в течение на хилядолетия е изпълвал религиозните форми, е величествен и красив. Той се е подхранвал от неизчерпаемата енергия на човешкото сърце, ум и дух. Формите са склонни към втвърдяване, и ние знаем какво означава това. Но тяхното изобилие се прорязва непрекъснато от ослепителни или едва забележими проблясъци на творческия Дух, провокиращи догмата със своята екстраординарност и напомнящи за чистотата и жизнеността на първоизвора. Тези “алтернативни” явления всъщност поддържат градивното напрежение между инертното съзнание (индивидуално и колективно), което вечно гледа да се подпире на патериците на Авторитета и Канона, и

творческото съзнание (индивидуално и колективно), което е проходило и е свободно.

Една такава алтернатива е например Свети Франциск от Асизи – един монах-поет със сетивата, чувствителността и инвенцията на онези, които създаваха митовете, един ликуващ мистик, който възпява сътвореното и сътворените, “самия преход от небитие към битие”; един влюбен аскет, който нарича огъня свой брат, а вода

дата своя сестра, т. е., който живее в единното семейство на всички същества...

Друга алтернатива е онова, което обикновено се нарича ерес (например богомилството). От гледна точка на религиозното статукво – явление разяждащо, деструктивно; от гледна точка на Духа – явление провокиращо, пречистващо, което разклаща и отхвърля формите, макар и понякога само за да ги замени с други, *но резултатът е винаги раздвижване и съживяване* вместо застой и мъртвило...

Друга алтернатива е мистиката – сърцевинно поле на взаимно проникване на духовното и религиозното. Според някои тя е стадий в развитието на религиозното съзнание (Г. Шолем), според други е вид, тип религия (Р. Джон). Тома Аквински я определя като познаване на Бога посредством опита. “Вкусете и вижте, че е благ Господ” (Псалом 34:8). Именно това “вкусване” и “виждане” на Реалността търси и постига истинският мистик. Той познава Бога, защото Го живее. Същността на неговото постижение е единението на Знание и Битие. Това е съдържанието на духовността. Това е смисълът на религията. Мистиката е нивото, на което се срещат и докосват различните духовни учения и различните религии.

Духовното учение на Учителя Бейнса Дуно

То пребивава в българското духовно пространство на границата между наука и религия, между знание и вяра, между традиция и ерес, между социална практика и социална утопия. Освен с този си граничен характер, то представлява особен интерес за културознанието със своята изключителна цялостност – най-характерната черта на явлението Петър Дънов: единство на идея, слово и дело, на философия и наука, на вяра и разум, на знание и живот (приложение), на духовен порив и духовна практика, на Дух и Материя. Именно необичайната цялостност прави това учение единствено в българската култура, а в европейската култура на 20 век – една от първите реализации на холистичния подход към света, който се утвърждава сега в модерната наука.

В първата книга, която се появява като опит за цялостно представяне на учението, духовната Школа се определя като “реализация в конкретно време и пространство, в конкретна социална и психологическа среда на една идея” (1, с. XII). Това е направил Учителят. “Той създаде един малък свят, подходящи условия и среда”, в които да реализира своята Идея. Един “малък свят” – това е всъщност един културен модел, модел на нов тип култура, едно различно, алтернативно духовно пространство, в което се експериментират качествата на нов начин на живот. Това също е нещо уникално в българската културна история.

Може да се каже, че то представлява разгръщане в съвременния културен контекст на първоначалното, чисто, езотерично християнство, което Учителят определя като “велика наука”. Както в ученията на древните мъдрци, тук не отсъства нито един от проблемите на човешкото битие. Освен фундаментални и енциклопедични, знанията, съдържащи се в това слово от преди 60–70 години, се оказват свръхсъвременни, ако ги съпоставим с достиженията на науки като квантовата физика, генетиката, аналитичната и трансперсоналната психология, екологията. От гледна точка на еволюцията на човешкото познание, това учение може да бъде разглеждано като концептуален мост между мъдростта на древните духовни школи и съвременната наука.

Учението и религията

У Учителя намираме интересно, нетрадиционно разбиране за същността на религията. От характера на неговото учение, от начина, по

който той го прави достояние на хората, от качеството на неговото присъствие, живот и въздействие разбираме, че съществуването на религията, “изповядването” на религия е дълбоко и същностно свързано със свободата на човешкото същество. За Учителя религията е вътре в човека, в неговия ум, в неговото сърце – в живота му. Всичко, което е отвън, във формите, е “човешки изкривени разбирания”. От тук – категоричното му дистанциране от религията като идеология и като институция. “Питат ме: Твоето учение съгласно ли е с православната църква? – Аз не признавам никаква църква. Като мярка в живота аз признавам само Божията Любов и Божията Мъдрост. Питат ме: Вярваш ли в Бога? – Аз съм скъсал вече с вярванията. За мене е важно Любовта и Мъдростта да се въплътят в живота ми.” (2, с. 31).

Един от големите индуски духовни учители, Свами Вивекананда, казва в една своя реч, произнесена в Сан Франциско през 1900 г.: “Всички съществуващи религии, които се разпространяват в света, са чудовищно фанатични.” (3, с. 6) На мнозина от нас това може би ще прозвучи пресилено, но един Вивекананда несъмнено има по-точна мярка за тези неща. Какво значи “фанатични”? Фанатизмът представлява отъждествяване с една истина, която се оценява като единствена, с една гледна точка, която се счита за единствено правилна, с едно разбиране, което се преживява като единствено вярно и пр. Т. е. това е настояване върху единствеността (а не върху единството). При това – единствеността разбира се не като индивидуална неповторимост, а като ценностна, нормообразуваща неповторимост. Това е в същността си отрицание на единството, партикуляризиране – на света, на истината, на ценностите. Но където има части, разделяне, там има граници, ограничаване, затваряне, сковаване. Където има единствена норма, там има догма.

Според Учителя животът на Духа е живот в единството. “Никакво догматическо влияние не трябва да допускате, защото догмата е смърт! Ако Божественото не се влива във вас, ако се затворите херметически, вас ви чака смърт.” (4, с. 22)

Необикновена широта, освободеност и толерантност характеризират разбирането на Учителя за вярата, за вярващите и безверниците. Съществуването и на едните, и на другите за него е толкова естествено, колкото са самите природни процеси. “Защо съществуват вярващи и безверници? Поради въртенето на Земята

около нейната ос. Така се създават ден и нощ в природата, ден и нощ в човешкото съзнание. Ще кажете, че това са парадоксални твърдения. Светът е пълен с парадокси.” (5, с. 110) Вярването и безверието са процеси, това са състояния на съзнанието, през които човек минава (и трябва да преминава), за да придобие различни знания и да изработи различни качества. “Добре е някога да бъдеш безверник, да разчиташ само на себе си, да се учиш да работиш. Добре е също да бъдеш вярващ, да уповаваш само на Бога, а ти да си почиваш. Който не разбира живота, осъжда безверието... Бъди безверник в злото, а вярващ в доброто.” (6, с. 76)

И така, най-общо, границата между традиционното и нетрадиционното разбиране на религията Учителят очертава чрез отношението си – теоретическо и практическо – към свободата. Не само всичко, което е говорил, но и всичко, което е вършил той, и начинът, по който го е вършил – цялото му битие представлява съвършено отсъствие на каквото и да е ограничение, принуда или насилие.

Библиография:

М. Константинов, Б. Боев, М. Тодорова, Б. Николов. “Учителят”, С. 1946

Учителя, “Новият човек”, С. 1947

Вивекананда, “Веданта как религия на бъдещето”, СПб. 1891

Учителя, “Видяхме славата”, С. 1999

Учителя, “Красотата на душата”, 1946

Беседи, печатани във в-к “Братство”

(Продължава в следващия брой)

*То беше утро
и сънят на слънцето
раздигаше се бавно от земята.
То беше утро
и сънят на птиците
на бавни канки
капеше по клоните.
То беше утро –
на тревата дрямката
във бели топчици роса
стопяваше се.*

*То беше утро –
на съня си дрехата съблякла,
по-бяла от роса
пред Теб заставах.*

РЕЛИГИОЗНИЯТ И ДУХОВНИЯТ ЧОВЕК

Нестор Чуклев

Обикновено хората не намират никаква съществена разлика между религиозния и духовния човек. На пръв поглед и двамата си приличат по това, че в противовес на атеиста дълбоко вярват в съществуването на Бога, на задгробния живот, в безсмъртието на душата, като се стремят да живеят по Божия закон.

Но ако поставим на по-строга преценка живота на религиозия и на духовния човек, ще намерим съществена разлика. Външно те си приличат по това, че и единият, и другият избягват суетите и съблазните на живота, стремяйки се да водят чист и благочестив живот: отзивчиви са към страданията и нещастията на хората, притичват се на помощ на бедните и падналите духом.

Но ако вникнем по-дълбоко във вътрешните подбуди и мотиви на техните постъпки, ще открием разлика.

В своя стремеж да спасят душите си, много от религиозните хора стават такива егоисти, че забравят всичко наоколо. Животът им е доста еднообразен. А няма нищо по-страшно и скучно от еднообразието, при което човек се движи в омагьосан, затворен кръг. Религиозният човек избягва светския живот, за да се предпази от вредното му влияние. Отдава се често на дневно и нощно бдение, отправяйки постоянно хвалебствени и благодарствени молитви към Бога.

Обикновено религиозните хора са с ограничени духовни интереси. Те проявяват известна апатия към културните прояви на средата, в която живеят. Според техните схващания литературата, изкуството, поезията, музиката, живописата са забавление за светските хора. В повечето случаи те се ограничават в четене на Библията и на други религиозни книги. “На това именно се дължи фактът, че много от религиозните хора оглупяват, понеже мислят по колко кандила и свещи да палят, с какви дрехи да бъдат облечени – бели или черни, кога да постят – сряда или петък, с коя ръка трябва да дават милостиня и пр. Това показва, че религи-

озните хора са хора на формата, на обрядите. Те са променливи, хора на буквата. Срещнеш един религиозен човек на улицата, види те, поздравя те. Срещнеш го на другия ден, не те поглежда. Един път те нагости, следващия път те хока и казва: “Ти не си бил добър, както те мислех, втори път не трябва да влизаш в къщатами. Аз угощавам само хора, които вярват в Бога.” (Учителя)

Рядко ще срещнем религиозен човек, който има висок идеал, който се стреми към съвършенство, като работи за развитието на своите дарби. “Бъдете съвършени, както е съвършен вашият небесен Отец”, е казано в Евангелието.

Духовният човек живее с радост на Земята, за да свърши известна работа, а не само за да спаси душата си. За него животът на Земята е велика Школа. Той се чувства ученик и непрестанно работи върху себе си. Има всестрани и разнообразни интереси. Той знае, че е страшно положението на човек, който живее в еднообразие, затова внася разнообразие в яденето, в обличането, в четенето и в отношенията си към хората. Към всеки човек се отнася по подходящия начин. Както външният, така и вътрешният му живот е разнообразен и богат откъм преживявания и опитности. За да развие своите дарби и способности, той чете разнообразна научна и художествена литература, изучава чужди езици, занимава се с музика, пеене, художество. Душата му се вдъхновява от красотата в изкуството и природата. Той поддържа постоянна връзка с живата природа.

Духовният човек служи на Бога и на другите, затова е свободен.

По какво ще познаем духовния човек? – Той е смирен, от него излиза светлина; идея има в тоя човек, затова може да твори. Той не бяга от света, не търси праведни, а грешници – на тях иска да помага, като им проповядва една положителна наука. За разлика от религиозните и светските хора, духовният човек знае защо страда и защо идват изпитанията.

БОГОМИЛСТВО И БОГОМИЛИ

Епископ Симеон

Този текст от Епископ Симеон, с неизвестните до момента исторически факти, дава възможност да надникнем през булото на тайната, да усетим величавото откровение на Духа чрез светлата и неустрашима мисъл на първите богомилски епископи, неизчерпаемата енергия, която проявяват за да променят света, да възвърнат исконната чистота, дълбочина и святост на християнството, трагичната им саможертва и безстрашие пред смъртта.

Кой е Епископ Симеон? Нямаме точен отговор на този въпрос. Редакционната колегия има основания да предполага, че зад този псевдоним се крие личността на Николай Райнов.

Цар Симеон Велики от своя първи брак има син Михаил, който става монах, а от втория брак със сестрата на Георги Сурсувул има синове Петър, Иван, Бениамин-Боян и дъщеря Зоя. Бениамин-Боян, като наследник на престола, е пратен да учи в Магнаурската школа. Още шестнадесетгодишен той знае ключа на Великото дело. Пътува на изток с двама сирийци, които го придружават навсякъде – и във Византия, и в Преслав. След като се установява в България, той измолва от патриарх Стефан манастира “Св. Параскева” за усамотение и молитва. Това става през 928 година. Патриарх Стефан напуска трона си и става богомилски епископ. Може би след време ще бъдат направени разкопки на северозапад от сегашния град Преслав, където се крият подземните коридори на манастира.

На 12 април 928 г. Боян извиква чрез патриарх Стефан презвитер Йеремия – Богомил и му съобщава, че двамата сирийци следващата вечер ще пристигнат там. На 13 април 928 година те идват и намират в подземната зала Боян, Йеремия, патриарх Стефан, Симеон Антипа, Василий Византиец и Гаврил Лесновски. (името на седмия не е споменато). Двата непознати приемат клетвата на седмината, дават на Боян онези 22 таблици, които езотеризмът нарича Богомилско Таро, легендата за Стефанити Инхилат и първообраза на Йоановото евангелие. Те слагат върху олтара на подземната зала едно старо изваяние на петолъчна звезда, около което се виждат наредени зодиакалните знаци и дванадесетте часа, което изваяние обладава голяма магическа мощ. Това е тяхното последно идване в България. Благославят присъстващите и си отиват.

Лили ДИМКОВА

“Боян Магът”

На 12 април 928 Боян изпраща на проповед първите апостоли на Богомилството. Патриарх Стефан отива във Венеция. Той обикаля за три месеца Рим, Дубровник, Флоренция и Малта, където основава църкви и оставя свои ученици да ги ръководят под негова опска. Умира на 11 юли 929 г. Оставя 29 листа пергамент “Слово на чудесата”, които се намират в голямото книгохранилище на о. Малта.

Във Византия е изпратен Никита Странник, книгохранител на Константин VII, а после

и на Роман Лакатин. Там той има над триста ученика и пътува из Изтока. Неговото творчество се състои от 17 “Посветителни слова”, от които се пазят само две, и 109 “Увещателни слова”, от които се пазят само 4. Симеон Антипа в своята “История” изброява 17-те “Посветителни слова” и можем да си съставим представа за изчезналите 15:

1. Две посветителни слова на Малта, в които се разкриват езотеричните тайни на Червенкосите.

2. Три посветителни слова на Лемнос, в които се говори за първото творчество и за реда, в който се явили на архетипното небе първите Богове на античното постигане.

3. Две посветителни слова за Бащата, произнесени във Византия, в които се дават старокабалистическите предания, от които малка част е достигнала до Елевзис и Делфи.

4. Четири посветителни слова на Египет, в които се излага езотеризма на погребалния египетски ритуал.

5. Четири посветителни слова на Мемфис, в които се разкриват магическите церемонии на примитивната херметична доктрина.

Между първите апостоли ясно се откроява една млада жена Макрина, която още 16 годишна приема кръщение. Тя е известна под името Михаил Унгарец. През 928 г. Боян я изпраща заедно с Богомил в Унгария. Те основават църкви в Липиска, Марсилия и Париж.

Михаил Унгарец е писал много. В Малта се пазят няколко негови книги, подвързани с желязо и кожа. В “Книга на Означенията” се търси паралел между богомилските ключове на Таро и старите свещени атлантски начертания. Излагат се 22-та аркана на атлантското Таро в тяхната египетска редакция, после известното днес като “мексикански ключове” атлантско Таро, след това кабалистичното Таро на есеите и най-после богомилското Таро. Михаил Унгарец пише по кабалистичните елементи на Богомилството в книгата си ”За петела и Млечния път”. Запазена е книгата “За тирса и багреницата”, където се разкриват седемте пътя на богомилското посвещение. В друга книга – “За стареца и планината” намираме онези дълбоки истини, които ясно ни показват връзката между Атлантида и Богомилството. В законите и речите на Вотан (атлантски посветен и бог) ясно се подразбират думите, които и Боян е отправял към своите вътрешни ученици. От значение са двете посветителски легенди:

”Змията на Дървото” и “Конете на Елиас”. Те показват строго познаване на есейството и гностиката, защото Михаил Унгарец се е срещал с Алтотас и е научил много от него.

Други две книги са свързани по форма и по съдържание: “Одежди на Сиянието” и “За небесната жена”, в които се трактува един въпрос – очистиането на духа чрез самооплодяване. Духът стои пред вратите на чистотата и една жена му дава седемте “одежди на Сиянието”, като му говори какво означават те тук долу, на Земята. Както се знае, аналогията между младежа и духовнородения почива върху три факта: Първо – една жена трябва да пробуди към узряване младежа, второ – един Учител трябва да разбуди тайната сила в новородения. И в двата случая узряването започва от основата на гръбначния стълб, движи се нагоре, като се спира в цялата нервна система, главно в половата и симпатико–нервната област. Трето – усиляването на живия импулс и неговото темпо зависят главно от непознатите тайни на пола. В първия случай узрява оплодяващата физическа енергия. Във втория случай – духовно оплодяващата енергия. При любовта жената оплодява младежа, за да я оплоди той, когато узрее като мъж, а при духовния живот същото върши Учителят. Ето защо раждането на Христа в човека се символизира от брака и неговите атрибути. На тази основа е създадена Соломоновата “Песен на песните”. На нея почива и Апокалипсиса, където виждаме Разпътницата да блудствува със земните царе, т. е. посветените. Оригиналите на двете книги са изгорени, понеже са търсени като порнографски.

В Малта се пази един препис от Симеон Антипа и още два други. Само първият минава за единствено вярно копие. То е украсено с 13 миниатюри, изобразяващи Небесната жена в чертозите на Слънцето, а после – нощ след нощ – под балдахина на 12-те царе на Зодиака. Тук се изясняват всички мистични подробности на Великото дело във Всемира, на онова, което наричат Брак на Слънцето и Луната, което в мистериите на Изис се нарича “шествието на сребърната лодка”. Като миров празник са разгърнати пред нас сложните шествия през вековете. Това е опит да се предаде на слаб човешки език онова, което няма нито език, нито линия, нито измерение. На заглавния лист в преписа са изобразени: Дървото на живота, Змията, Небесният мъж, Небесната жена.

Във Византия работи Василий Византиец, който преписва на Боян някои ръкописи още докато Боян учи в школата. Впоследствие той има доверието на Боян и влиза между учениците му. Василий е изпратен в Кипър, където делото има нечуван успех между гърци и островитяни. Той минава често през Александрия, Крит и Малта, където има три църкви, ръководени от негови близки ученици. Кипърската общност скоро достига висока ревност в делото и на два пъти е посетена от Боян и Богомил. Василий не е писал нищо. Той не е бил писател, но умело е разяснявал. В Малта се пазят майсторски изработени копия на всички Боянови легенди, както и на богомилските беседи.

Теодор Преславец, епископ Средецки, прочут като ритор и писател, става най-предан помощник на Богомил. Той обикаля цяла Западна и Южна България, като основава центрове в Охрид, Прилеп, Солун, Атина, Коринт. Написал е 42 беседи, наречени “Тълкуване на Иисусовите притчи”, 13 катехизически поучения, назовани “Думи по притчи Соломонови”, 4 беседи по начертанията на Апокалипсиса. Те се пазят в оригинал в Малта, записани от един негов ученик, Марк Средецки, отпосле презвитер на Солунската църква. Всичко тук е иносказателно – онова, което лъха като пророчество, както и онова, което свири като разрушаващ самум. Без преувеличение те могат да се сравнят с острата меланхолична реч на Йеремиа, библейският пророк.

Наред с него работи и Петър Осоговец, отпосле Доростолски епископ. Той обикаля Северна и Източна България. Основава църкви в Доростол и година след встъпването си става епископ в Рига, Севастопол, Краков и Виена. Там работата му се сплита с тази на Симеон Антипа и мъчно би било да се определи кое кому принадлежи. Знае се, че споменатите църкви са основани от него, но там е работил предимно Симеон Антипа.

Църквата във Варсавия (Варшава) се знае, че също е основана от него. Той проповядва явно, по улици, площади, църкви, събрания. Понасял е презрението на тълпата, упреци и често е бил затварян, особено в Севастопол и Рига. За да стане ученик, изоставя жена и две деца, които един болярин отглежда по настояване на Боян. Петър Осоговец не е владеел онова, което епохата нарича “хитрословие”. Оставил е две книги, които се пазят в Малта. Пър-

вата е “Деномесечен указател” – това бихме нарекли сега “Богомилска Астрология”. Там на 25 април намираме въпросите, които Пилат задава на Исуса. На всяка страница се срещат рисунки, които уясняват мистичното на деня: ред сфери се кръстосват грубо, свързват се с магични фигури, библейски лица, растения, животни, апокалиптични атрибути. Книгата е работена за някакъв руски дворянин. За него е работена и втората книга “Митарствата на душата”. Исус слиза в ада, пазен от Големия Змей, за да посети местата на митарствата. Над всяка врата стои съответен надпис, разясняващ стадия, през който минава душата. Всички врати са 21 – толкова загадки трябва да разреши душата, толкова подвизи да извърши човешкият дух. На второто митарство, под фигурата стои текст: ”Ти знаеш ли как яйцето става петел, а петела – жена? И ето, ти не знаеш тия работи.” На седмото митарство пише: “Аз минах Вратите, Господи Иисусе, аз свърших. Мъртъв труп е душата ми, а Духът ми е при Твоите нозе. Аз умрях. И ето, аз минах вратите.” На един от последните листа стои надпис: “Божията Милост

над Маслинописците излива Светлина. Зората носи вятър, а ти не знаеш отде иде и накъде отива. Божията Милост да бъде над Синовете на Разрушението.” Като окултни паметници тези две книги са неоченими, защото никога повече българска ръка не е докосвала тези теми с такъв прост, но пронизващ поглед.

Херемон Дубровнишки, или както по-често го наричат – Камерун Дубровнишки е от Александрия. Учен, дълбоко посветен, той става епископ на Дубровник, където стои затворен в едно истинско усамотение. Учениците му идват при него. Той е лишен от някои качества да организира и ръководи, но уяснява, тълкува, просветлява. Умира млад, но написва много. Характерно за него е това, че той се приближава доста до Платон и първите неоплатоници. В Малта се пази само една книга, написана от самия него. Другите са преписи на Симеон Антипа. Техните оригинали той изгаря сам, като вижда, че учението ще остане неразбрано и поругано.

Първата книга “За тайната вечеря” повествува два предмета: за тайната вечеря на човека и за тайната вечеря на вселената. В Библията има записани много моменти на тайната вечеря: Когато Ева изядва плода на познанието, когато Авраам приема двамата странници, когато Мелхиседек посреща Авраам, когато Мойсей сменя скрижалите втория път и др. Камерун Дубровнишки тънко разглежда двата образа на тайната вечеря: митът за Равноденствието и Везните върви успоредно с мистиката на двойното самооплодяване у Божествения зародиш. Другата книга, “Енигми за чашата”, трактува тайните на първия момент от Великото дело – Слизането на Христос в ада. В ред въпроси и отговори между Кумската сибила и Тарквиний Горди се развива картината на странния произход на вътрешните качества. Небесният Гарван, излязъл от яйцето, се връща и носи хляб. Но чашата не е още готова и той умира от жажда. Тарквиний пита Сибила: Що е чаша? – Сибила отговаря: Чашата е девствената утроба на хаоса, която носи деветте Редя. – Кои са тия редове? – Яйцето, Гарванът, Езикът, Посоката, Чашата, Звездата, Чергата, Кръгът, Квадратът. Тарквиний пита: Как Редовете произлизат от Хаоса? – Чрез насърчението. – Що е насърчението? – Среда на Словото. – Що е Словото? – Онова, което обитава в хаоса и държи под власт неродените Редове. – Как Слово-

то се ражда? – Из утробата на пътя на лъча. – Що е лъч? – Следа на Светлината. – Що е Светлина? – Огнището на първото Искане. – Що е Искане? – Устрем за Сливане. – Как Искането се появява? – Заспалият в себе си се пробужда в себе си и вижда себе си вън: Ето устремът да осъществи себе си, да се прояви. Първата мисъл такава е: “Да бъде”. Тарквиний пита на друго място: Какво ще налееш в чашата? – Небесната течност. – От какво е съставена тази течност? – Тя е спермата на небесната червена змия. – Какви свойства има? – Разтапя всичко. – Но в какво ще я държиш? – Чашата трябва да е от течността, само че втвърдена, защото мъдрите са казали някога, че Змията изяжда децата си, но не иска да изяде своето яйце. – Как ще втвърдиш Течността, за да образува чашата? – Чрез Светлина, Мълния и Земен централен огън. – Откъде вземаш Светлината? – От Слънцето, от палеца, от пъпа (слънчевия възел). – Откъде вземаш мълнията? – От Златото, от Очите, от гръбначното основание. – Откъде вземаш Земния огън? – От светкавицата, от фалуса, от ктеиса, от женската гръд, от сърцето на праведника. В третата част на книгата Тарквиний пита Сибила: Как ще уловиш Змията? – Змията яде опашката си, върти се в кръг. Ти я пазиш от централната точка, от средното място. – Как ще я видиш у себе си? – Трябва да я целунеш между веждите, да я погълнеш, разтопиш, разтвориш в кръвта си и да я чакаш седем дни докато кипне и почне сражението на квасната кръвна смес. – Как познаваш това време? – Сместа става тъмнозелена и постепенно преминава в златното вещество. – По що се познава това в природата? – Там дава червената боя на киноара. – По що се познава змията в човека? – Коремът и гърбът ѝ са жълти, а главата ѝ тъмна и зеленикава. Четирите ѝ крака са четири стихии. Трите ѝ уши са трите изпарения, повдигащи се нагоре, раздиплящи се нагоре, разпадащи се настрани. – Какви са тези начала, по които върви това разтапяне? – Първата змия предава на вътрешната змия в човека своята кръв; тя е заченала и ражда. – По що се вижда, че е намерил човек Змията? – Тя се е простряла пред вратите на прага, тя пази мълчаливо, с втрещен поглед вратите на храма. – Как ще я победиш? – Кажй ѝ трите четирирични думи, убий я, одери кожата ѝ, одери я до костите на гръбнака, направи от нея стълба – стълпала до вратите на високия Храм. Влез

Лили ДИМКОВА

“Богомилска посветена”

и ще намериш. Жрецът е бил меден, но се е променил в лунен (сребърен). След четири дена ти можеш да го обърнеш в слънчев (златен). – Какви са трите четириричници думи? – Трите първи имена Божии, четени обратно и произнесени с висок глас.

“Книга за домовете” разглежда 12-те зодиакални дома и техния митичен и алхимичен образ. Пълни с прелест са разказите за раждането на Йесус (Слънцето) и на шестте му сестри (планетните кръгове). Той бива воден на Голгота като на празник. От 12 града Му пращат дарове. Но когато Го приковават на кръста, Той се мъчи в продължение на 12 часа, а когато умира, Духът Му посещава 12-те кръга на Ада. Това тройно шествие на Слънцето през Зодиака е разказано с една велика умисъл: Да се предадат на българската легенда горещите отсенки на първите гностически митове. Адът по разпределение наподобява голяма човешка фигура и неговите области се заемат от колената на Яков.

Като пояснителна е “Книга за кръговете”. Тайните на кръга са тайните на шестте сестри на Сепфора. И когато Израил върви под ръката на Исус Навин към обещаните страни, Мойсей съзерцава на планината гордото шествие на

Слънцето на шестте кръга, чието отражение през Диафантата са 12-те кръга на Ада. Защото $7=4+3$ – това, отразено, дава $12=4 \times 3$, тъй като знакът за събиране +, отразен, дава знака за умножение \times .

Същият легендарен тон е запазен за “Царицата на Сабах” – подражание на Бояновата легенда.

“Посоху” е книга без легенда и мит, едно чисто поглеждане на архитайните направления.

Книгите на Дубровнишкия епископ са писани за неговите ученици в града, защото той до никъде не е отправял писма.

Светомир Македонец работи из Южна Македония, но пътува непрекъснато и основава църкви на далечни места. Той е комитопул (вожд на племе). Съсловието около трона на Борис I се е наричало “златно болярство”, или вътрешно. Оттук и думата “златен болярин” в българските народни песни. А племенните водачи, кметовете на македонските славяни, присъединени при Борис и Симеон към българската корона, образували външното болярство. Те се наричали “комити”, т. е. водачи, вождове. Светомир Македонец има двама братя. За управлението на областта се грижи баща му, който е комит на племето сагулати, по долини Вардар. За 30 години Светомир Македонец основава много църкви: в Мадрид, Флоренция, Неапол, Равена, Ипон, Скорция, на остров Милет, Сиракуза, Пиза, Аргос, Лемнос, Перховиц (Южна Русия), Ростов на Дон, Генуа, Тулуза, Лисабон, Филипопол, Лима, Алхабад в Индия, Макайа на о-в Цейлон и в много градове на Германия, които сега не съществуват, под Берлин, Дрезден, из цяла Западна Европа. Дори в сегашно време това би било подвиг. Той намира време и да пише. Малта пази подвързани в шест книги неговите 493 писма към разни църкви. Те са послания на истински пастир, който бди, учи, наказва строго и не допуска заблуждение да размътва потока на живата вода. Всичките му шест книги имат 6320 листа по космогония, алхимия, магия, херметика. Пазят се в оригинал. Тонът е спокоен, отмерен, съсредоточен, напомнят по език посланията на апостол Яков.

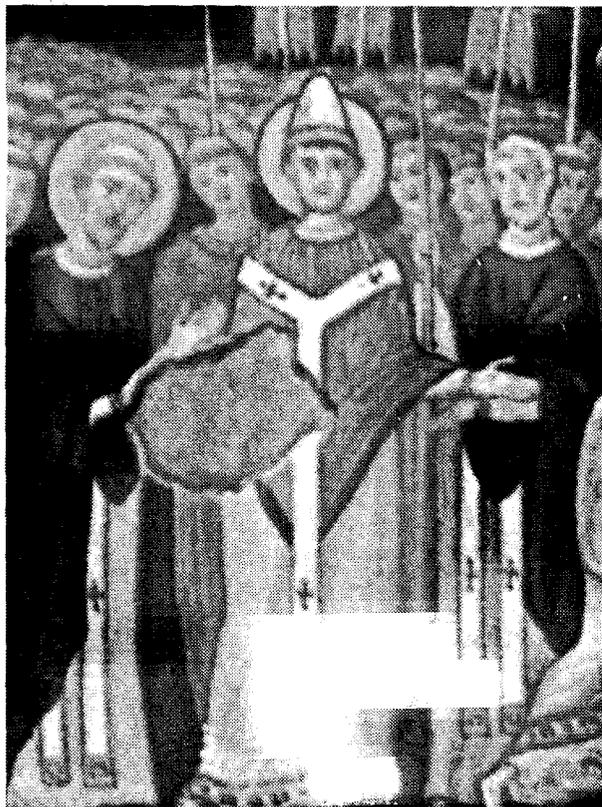
(следва)

Седемлетията в живота на св. Константин-Кирил Философ

(според Пространното му житие)

Мая Иванова

Пространното житие на св. Константин-Кирил Философ е създадено сравнително скоро след смъртта на Първоучителя, вероятно през последната четвърт на IX Век, от негов близък и съпричастен на просветителското дело ученик славянин. Името му не е запазено в нито един от десетките стари преписи на творбата, но дълбоко е залегнало вярването, че това е Климент Охридски. Предполага се също, че Методий, който надживява по-младия си брат с цели 16 години, е взел участие в написването, разказвайки за детството, младенчеството и ученичеството му, за характера, душевните стремежи и успехите му. Заради всичко това можем да приемем този най-ранен средновековен свидетел за живота на славянския Първоучител, достигнал до нас, за истинен и достоверен. В него много често трудно разчитаме фактите, но знаем добре, че истината не избира единствено и само техния език, а борави и с езика на космическите символи. Славистичната наука ни възпитава да търсим и да уважаваме фак-

Пренасяне мощите на св. Климент Римски, станопис в базиликата „Сан Клементе“ – Рим, IX в.: Кирил и Методий с папата.

тите, окултната наука, от своя страна, ни прави осторожни към истината, изказана чрез символи. Много често имаме само сетива за тях, но нямаме уменията да ги отключим докрай. Като хора на 2000-та година ние сме особено чувствителни към древните познания и послания на сакралните текстове и ни се иска, все повече ни се иска, да гледаме не „като през огледало“, а „лице в лице“.

В Пространното житие на св. Константин-Кирил би могло „да се влезе“ по много начини, един от които е проследяване на символиката на числата. На това са обръщали внимание редица изследователи. Въпросът символ или факт е неразрешен и до днес. Дали Константин е седмото дете в семейството на Лъв Друнгарий или житиенписецът влага символно значение в това отбелязване? Дали точно на седем години малкият Константин сънува Божията Премъдрост, която избира за своя мистична съпруга? Дали точно 14 години след неговото раждане си замива от този свят баща му Лъв? Числата 3, 6, 7, 9 неведнъж се появяват в житието. В повечето случаи се налага християнската символика: числото 3 се свързва със Светата Троица, 7 е числото на мистичната възлюбеност, 9 е своеобразен знак за цялост, за приключване на даден период, за отдаване на придобитото познание и мъдрост, от друга страна, то е образувано от 3×3 . Проблематиката е изключително интригуваща и изисква не просто маркиране, а сериозно разработване. Тук ще засега само значимостта на числото 7 за живота на св. Константин-Кирил така, както тя би могла да се изведе от Пространното му житие. Ако приемем седемлетие за жизненоградивен цикъл, който обозначава централни събития, проектирани първоначално от Космическия Вселенски разум и проявили се чрез Константин-Кирил, бихме могли да реконструираме живота му в числова схема. За ориентир и отправна точка поставям безспорно вярната дата и година на смъртта на Константин-Кирил – 14.02.869, отбелязана в житието, и информацията, че тогава Първоучителят е бил на 42 години. Това ни дава възможността да отбележим почти с точност и годината на неговото раждане – Константин е роден през 827 или даже през предходната 826. Колебанието идва от липсата на информация за индикта¹. Ако все пак предположим, че рождената година е 826, не може

1. Индикт – 15-годишен цикъл във византийската система на летоброяне, в който началото се поставя на 1-ви септември. Както във византийската, така и в старата славянска хронологична практика индиктите се срещат често. Намира се като годината от сътворението на света се разделя на 15 – частното сочи колко кръга от по 15 години са се изминали, а остатъкът показва коя година тече от следващия кръг, т.е. показва индикта.

да не ни направи впечатление, че редукцията об-
разува точно числото 7. Ако е така, то с право
може да се каже, че духовната същност на св.
Константин-Кирил е сърадена чрез вибрациите
на седмицата. Явно е, че погодно послание изпра-
ща към нас и самият житиеписец.

И така, след като сме очертали границите
на присъствието на св. Константин-Кирил във
физическия свят, можем да проследим събитий-
ността на живота му, съобразен със седемлетия-
та.

Първият цикъл условно завършва през 833
(834) година² и е белязан с мистичната поява на
Божията Премъдрост в съновидението на седем-
годишното дете:

*Когато беше на седем години, детето съну-
ва сън и го разказа на татко си и на майка си, ду-
майки: „Стратегът събра всички девойки от на-
шия град и ми рече: „Избери си от тях, която ис-
каш твоя Връстница за съпруга и помощница“.*

*Аз, като се огледах и разгледах всички, ви-
дях една най-красива между тях, със светнало
лице и богато украсена със златни мъниста, с
бисери и с всякакви украшения; името ѝ беше Со-
фия, сиреч Премъдрост. Нея избрах.“ (гл. 3)³*

Получаването на Божествено направление
чрез видение или съновидение е засвидетелства-
но още в старозаветния текст, среща се и в дру-
ги житийни текстове и е свидетелство за висша
истинност. По-особеното в Пространното жи-
тие е, че духовното си решение Константин пра-
ви първоначално в своето несъзнавано. То идва
отвътре, от дълбините на духовната му мистич-
на същност. И чак след това текстът „ще обя-
ви“ и решението, взето на ниво съзнавано, в един
момент, когато се оформя и личностното съзря-
ване на младежа Константин. След като житие-
писецът разказва как по Божие усмотрение Кон-
стантин загубва сокола си:

*Един ден, според както беше обичай у бога-
ташките деца да си устройват забавления с
лов, излезе и той с връстниците си на полето,
като взе своя сокол. Щом го пусна, яви се по бо-
жие усмотрение вятър, грабна сокола и го отне-
се. От това момчето изпадна в униние и скръб.
Тъй милостивият бог със своето човеколюбие,
като не искаше детето да привикне на житейс-
ки удоволствия, лесно го улови (...) А той като се
замисли върху суетата на тоя живот, окайваше
го, думайки: „Такъв ли е този живот, та вместо
радост настъпва скръб? От днес ще поема друг
път, който е по-добър от тоя, и няма да прахос-
вам дните си в шуца на този живот“.“ (гл. 3)*

Това съзнателно решение бележи приключва-
нето на втория седемлетен житиен цикъл – до
840 (841). То съпада и с другите събития, имащи
значение на приключване и едновременно на ново-
началие: по това време умира бащата Лъв, а Кон-
стантин напуска родния Солун и заминава за Кон-
стантинопол, където постъпва за обучение в
Магнаурската школа.

През третия период – 840 (841) – 847 (848) г.
Константин завършва образованието си, изпява

² Винаги ще бъдат отбелязвани двете вероятни години за приключ-
ването на седемлетния цикъл. Вж. Обяснението в бележка 1.
³ Всички цитати от текста на Пространното житие са дадени по:
Климент Охридски, Събрани съчинения. Ц., Т. 3. 1973. Преводът е дело
на Хр. Когов. Текстът традиционно е разделен на 18 глави и при цити-
рането в скоби ще бъде обозначавана съответната глава.

изключителните си способности, оценен е по до-
стойнства в императорския двор и става библи-
отекар в патриаршеската църква „Св. София“.
Крайт на периода е белязан с тайнственото за-
минаване на Константин от столицата:

*Като прекара малко време с тях на тази
служба, той се отдалечи към Тясното море и се
скри тайно в един манастир. Търсиха го шест
месеца и едва го намериха. Като не можаха да го
продумат да остане на тази служба, помолиха
го да приеме преподавателската катедра и да
преподава философия на туземци и чужденци,
със съответния служебен чин и заплата. Той
прие това. (гл. 4)*

Тук трябва да се забележи, че винаги, когато
му предстои да вземе важно решение в своя жи-
вот, Константин се усамотява. Когато това
съвпада с приключването на един седемлетен ци-
къл и с активизирането на нов, както е в случая,
тези моменти добиват особена значимост. За 21-
годишния младеж това може да се тълкува като
посвещение в големите космични задачи, за които
духът му трябва да бъде подготвен. Никой смър-
тен не би могъл да опише, още повече – дори не би
могъл да разбере докрай, как се осъществява ду-
ховното послание чрез посвещение. Това е мисти-
чен акт, който винаги остава забулен в мъчалива
тайнственост, обикновено свързана с пътуване
до определено място и със завръщане. Обозначава
се обикновено и чрез времетраене. За Констан-
тин този срок е 6 месеца.

Както се вижда от цитата, в същата тази
година Константин приема и преподавателската
катедра по философия в Магнаурската школа и
официално и винаги свързва името си с прозви-
щето „Философ“. Според редица изследователи,
които не се съмняват в реалността на описания
в житието диспут (гл. 5), публичното прение на
младия Философ със сваления патриарх иконобо-
рец Йоан VIII Граматик, наречен Анис, се е състоя-
ло през Втората половина на същата 847 година.
Това е първата силна обществена изява на Кон-
стантин от цяла поредица сложни мисии, в които
той трябва да утвърждава християнството и
мистичния догмат за Светата Троица.

Четвъртото седемлетие – 847 (848) – 854
(855) г. Включва Сарацанската мисия и краят на
периода е свързан с оттеглянето на Константин
в манастира на Олимп:

*Подир това той отиде в Олимп при брата
си Методий и остана да живее там, отправяйки
непрестанни молитви към бога и беседвайки са-
мо с книгите. Денонощно се занимаваше с тях
заедно с брата си; водейки достоен живот и на-
сочвайки в сърцето си пътеките си към бога,
той прибавяше труд към труд и преуспяваше
твърде много в божиите добродетели. (гл. 7)*

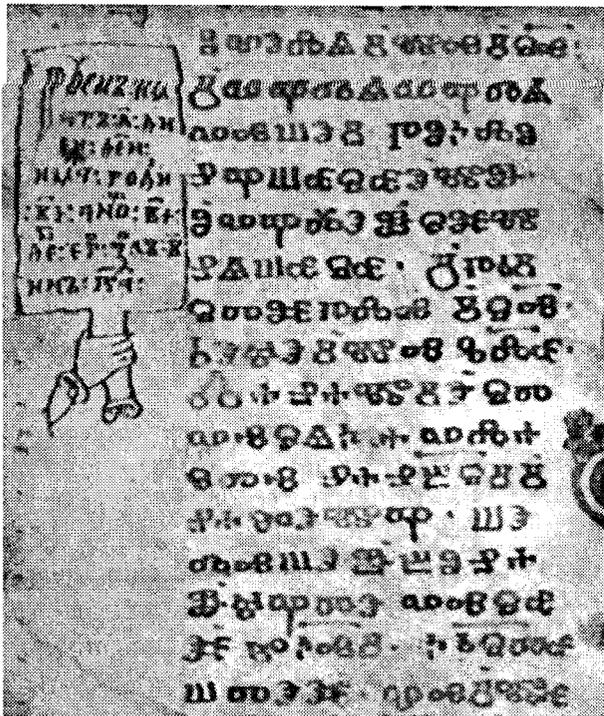
С Встъпването в 28-та си годишнина Кон-
стантин вече поема задачата да се подготвя за
важната си мисия – ословесяването на славянст-
вото. В науката има изказани различни мнения за
годината, в която е създадена славянската азбука
– гали това е 855 или 863 г. По-вероятна е втора-
та. Въпреки това цитатът показва ясно, че към
855 година, която се оказва приключваща съот-
ветния седемлетен цикъл, изпята е вече оформе-
на и задачата е приета. Именно в този период се

успоредяват и житейските пътища на двамата братя Константин и Методий, заради делото. Това става на високо и чисто място (планината Олимп) – една безспорна алузия за библейските братя Мойсей и Аарон.

Петото седемлетие – 854 (855) – 861 (862) г. е изключително интересен и интензивен период от живота на св. Константин. Около навършването на 35-та си година той осъществява аналогична на сарацинската мисия, този път пътувайки до Хазарския каганат (860–861). В рамките на това пътуване той има възможност да прояви лингвистичните си дарби. При престоя в Херсон (днешен полуостров Крим) изучава еврейския език и книжнина, превежда неизвестен граматически труд; след гореща молитва-медитация безпогрешно разчита неизвестни до този момент за него самаритански книги; намира Евангелие и Псалтир с „рушки букви“ и разговаря с човек, който Владее този език. Едно от най-важните му открития от това време обаче е обретенето (откритието) на мощите на св. Климент Римски, един от първите римски папи, заточен и мъченически убит, както легендите разказват, някъде в Черно море, около полуостров Херсон.

А след връщането си в Константинопол през 862 г. Константин е известен за молбата на моравския княз Ростислав да бъде изпратен в Моравската земя „такъв учител, който да обяснява на наш език истинската християнска вяра, та и други страни като видят това, да направят като нас.“ Най-вероятно през тази година Константин успява да оформи Божествената промисъл в адекватна славянска графика и да преведе необходимите богослужбени книги:

Философът си отиде и според стария си обичай се отдаде на молитва заедно с другите си сътрудници. И бог, който слуша молитвите на своите раби, скоро му яви това, и той веднага състави азбуката и започна да пише евангел-

ските думи: „В начало беше Словото, и Словото беше у бога, и бог беше Словото“. (гл. 14)

Шестият етап – 861 (862)–869 г. завършва със смъртта на Първоучителя. На 42 години той приема монашеско подстрижение и духовно име Кирил.

Поделянето на живота човешки на седемгодишни цикли е старо окултно наблюдение. В близката до християнските Времена древност то е засвидетелствано в книгите на античните гърци – Платон, Аристотел, Хипократ, също и у Гален. Всеки период е означаван по различен начин и ознаменува израстването на личността: до 7 г. – младенец; до 14 г. – отрок (момче; слуга); до 21 г. – дете; до 28 г. – юноша; до 35 г. – мъж; до 42 г. – постигнал средата на живота си; до 49 г. – обрват; до 56 г. – старец.

Както знаем, тези периоди не са произволно измислени. Посветените в науките Кабала и Астрология говорят за седемлетие като за космичен цикъл. Постигането на всеки един такъв цикъл добавя нова същност в сформирането на човека като самостоятелна монада и като система, неразривно свързана с Вселенските Божествени сили. Окултистите например доказват съществуването и на 7 тела, които човек в своя живот постъпателно придобива. Формирането на Всяко тяло го сподобява с нови сили и енергии и му дава нови възможности. Великите посветени, към които безспорно се числи св. Константин-Кирил Философ, могат да осъществяват съзнателно битие във всички седем тела. Осмислянето на живота на светеца спрямо тези периоди показва, че земното му битие е свършена проекция, а и свършена реализация, на Божествения план за славянството. Заедно с братя си Методий Константин връчва на славянския род „Словото на Истината и Словото на Живота“. В мистичния текст „Призвание към народа ми“ Учителя Беинса Дуно два пъти споменава светите братя, нарича ги „светила на славянския род“ и „двама служители, които ви донесят радостната вест да напуснете мрака и тъмните езически богове“. *Пространното житие на св. Константин-Кирил, запазвайки датата 14.2.869, дава възможност да се проследят мистичните седемлетия в живота на Първоучителя.*

Библиография:

- Хр. Лопарев.* Византийския жития Святых VIII–IX Веков. – Византийский Временник. (!)
- Fr. Grives.* Konstantin und Method Lehrer der Slaven. Wiesbaden. 1960.
- Ив. Дуйчев.* Към тълкуванието на пространните жития на Кирил и Методий. – В: Хиляда и сто години славянска писменост. С., 1963, 93–118.
- Хр. Когов.* Около житието на Кирил Философ. – Старобългарска литература, 1, 1971, 53–64.
- Д. Петканова.* Числата в Пространното житие на Кирил. – В: Изследвания по кирилометодиевистика. С., 1985, 204–215.
- Беинса Дуно.* Призвание към народа ми – български синове на семейството славянско. С., 1994.
- В. Топоров.* Константин Философ в „Житии“. – В: В. Топоров. Святост и святые в русской духовной культуре. М., Т. 1, 1995, 103–256.

На Разсъмване

Всичко, което се случва в света, е символ на изначални истини. Всеки момент съдържа в себе си зародиша на бъдещето. Бъдещето хвърля своите лъчи върху настоящето, а то е ключ към идното.

В духа на казаното, нека разгледаме 21 глава от Евангелието на Йоан, от 3 до 14 стих включително. Това, което се описва в нея, крие непреходни символи и говори с езика на вечното.

Симон Петър заедно с другите ученици отива на Тибериадското езеро да лови риба. Рибата в окултната символика представлява Божественото в човека. Тя е била ранният символ на християнството, намираме я по стените на римските катакомби, където са се събирали първите християни, които са я считали за свещен символ, по него са се познавали.

Езерото представлява водите на живота. Петър и другите излизат да ловят риба, но през цялата нощ не улавят нищо.

Нощ е, когато в човешкото съзнание царува тъмнина, когато човечеството не се е пробудило още за Божественото. Нощ е, когато човек работи със своето подсъзнание, съзнание и самосъзнание, когато свръхсъзнанието още не е проблеснало. „Нощ“, това е епоха, когато човешкото съзнание е потънало дълбоко в гъстата материя. Материалистичните векове, през които минава човечеството и загубата на духовните ценности, това е днешната нощ.

Евангелието продължава: „А като се разсъмваше вече, Исус застана на брега; учениците, обаче не познаха, че е Исус.“

На разсъмване – това е именно епохата, в която живеем сега, това е духовната вълна, която днес залива цялата Земя. Разсъмване – започва духовното пробуждане на цялото човечество.

Първоначално обаче, човек не познава тихия глас на Бога, Бог ни говори, но човешкото съзнание все още е в плен на нощта.

„Исус им каза: Момчета, имате ли нещо за ядене? Отговориха му: Нямаме.“

В материалистичната култура царува духовна бедност, духовен глад.

„А Той им рече: Хвърлете мрежата отгясно на ладията и ще намерите.“

Изразът „отгясно“ съдържа в себе си символа на верния път, пътя на Любовта. В окултните школи съществуват изразите „дясно посвещение“ и „ляво посвещение“, с които се обозначава поемането съответно на пътя на доброто или на злото. Казано е, че ще дойде ден, когато Христос ще отлъчи овцете от козите и ще постави първите отгясно, вторите – отляво, т. е.

тези, които са вършили добро отгясно, а другите – вършили неправди и зло – отляво.

„Те, прочее хвърлиха, и вече не можах да я извлекат поради многото риба.“ Такова е действието на закона на любовта, която носи изобилието в живота. Само ако вървиш „отгясно“ и прилагаш методите на Любовта, Правдата и Доброто, твоята дейност ще бъде плодотворна.

Другата скрита истина в притчата е, че учениците на Христа са имали богат улов, когато Христос е застанал на брега. Във всеки човек присъстват човешкото и Божественото. Когато човешкото иска да разреши само въпросите, то няма никакъв успех, докато до него „на брега“ не застане Божественото, когато се ръководи от Божественото, човек успява.

И казва се по-нататък в евангелския текст: „Тогава оня ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: Господ е.“ Значи Любовта прави човека да познава нещата, да познава естеството на всяко същество. Защо Йоан пръв Го е познал? На мистичен език това означава, че този ученик е имал в себе си най-голям дял от Христа, най-добре е била проявена любовта и Светлината, които Христос е донесъл на света. Любовта е атмосферата, в която се познават душите.

Много методи са били прилагани за разрешаване на социални и други въпроси в днешния живот, но без особен успех, защото Любовта не е била там, „Христос не е бил на брега.“

Дошъл е моментът да се хвърлят мрежите „на разсъмване“ – при светлината на съзнанието и чрез вътрешната подкрепа на Божественото начало, на Христос, на Любовта. Човечеството вече излиза от културата на нощта и влиза в културата на разсъмването, на виделината. Тази култура ще се прояви чрез Любовта и няма да дойде, ако не хвърлим мрежите отгясно.

Боян Боев, адаптация г-р Йорданка Попова

ОГЪНЯТ

В света има един свещен огън, който гори с пламъка на безсмъртието.

В този свещен огън древните мъдреци и пророци са виждали Върховното изявление на Бога.

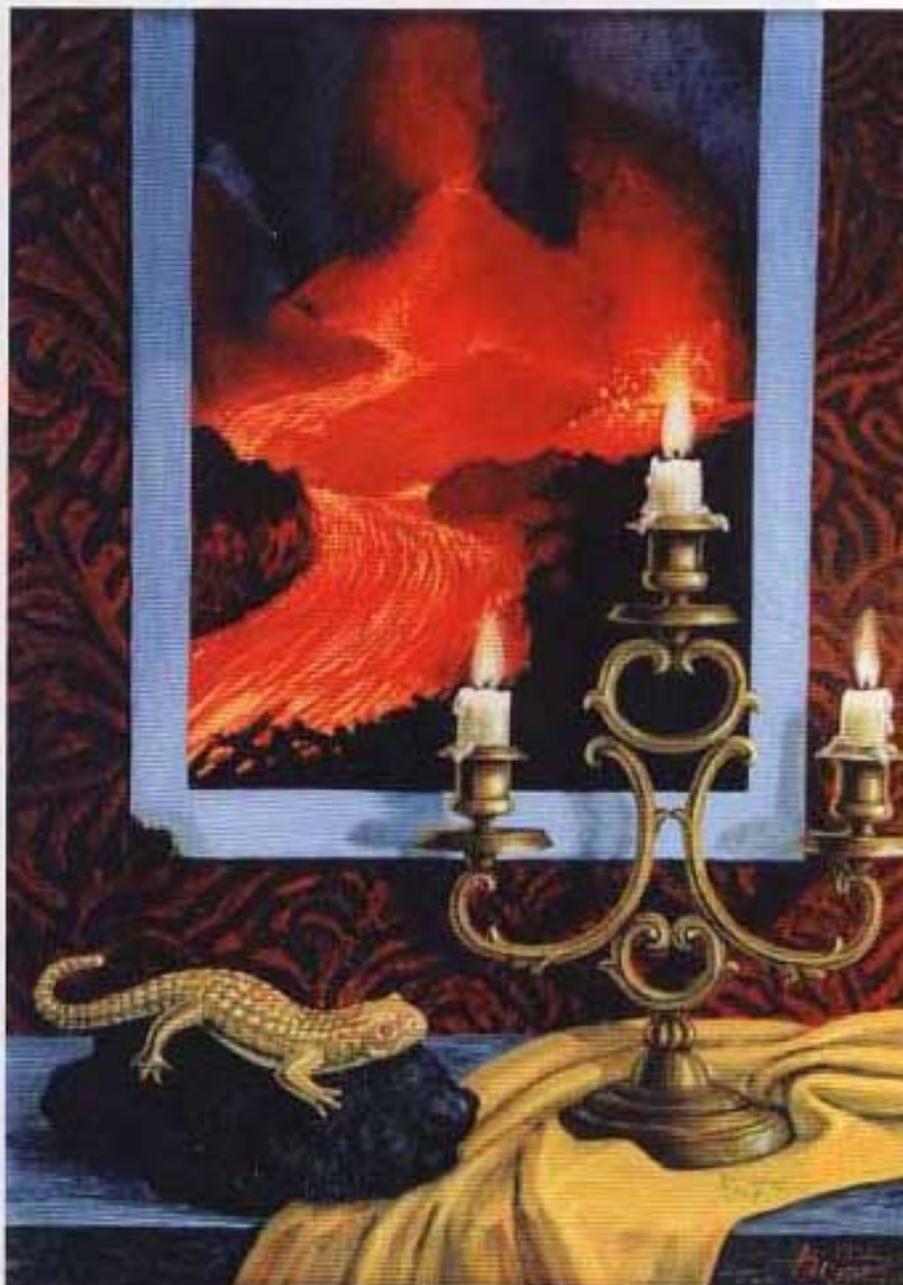
Всички велики, безсмъртни души, когато излязат от Бога, носят този свещен огън в себе си. Където и да отидат в необятната Вселена, те работят с него. И всички тези души имат само едно понятие за него. Свещеният огън е огънят на Любовта. Любовта носи свещения огън, в който е скрит животът.

Този огън изпълва цялото пространство. Защото той е, който поддържа живота.

„Нашият Бог е огън пояждащ“ се казва в Писанието. И наистина, този огън пояжда, но какво? Смъртното, тленното, греховното. Когато той действа в света, едни от хората изгарят, други се стопяват, а трети оживяват и възкръсват.

Когато страда човек, огънят му е запален и гори. Щом огънят на човека гори, от него може да излезе нещо. Ако огънят на човека не гори, той няма никакви страдания. Мнозина се оплакват от огън, а не знаят, че докато имат огън са човечи.

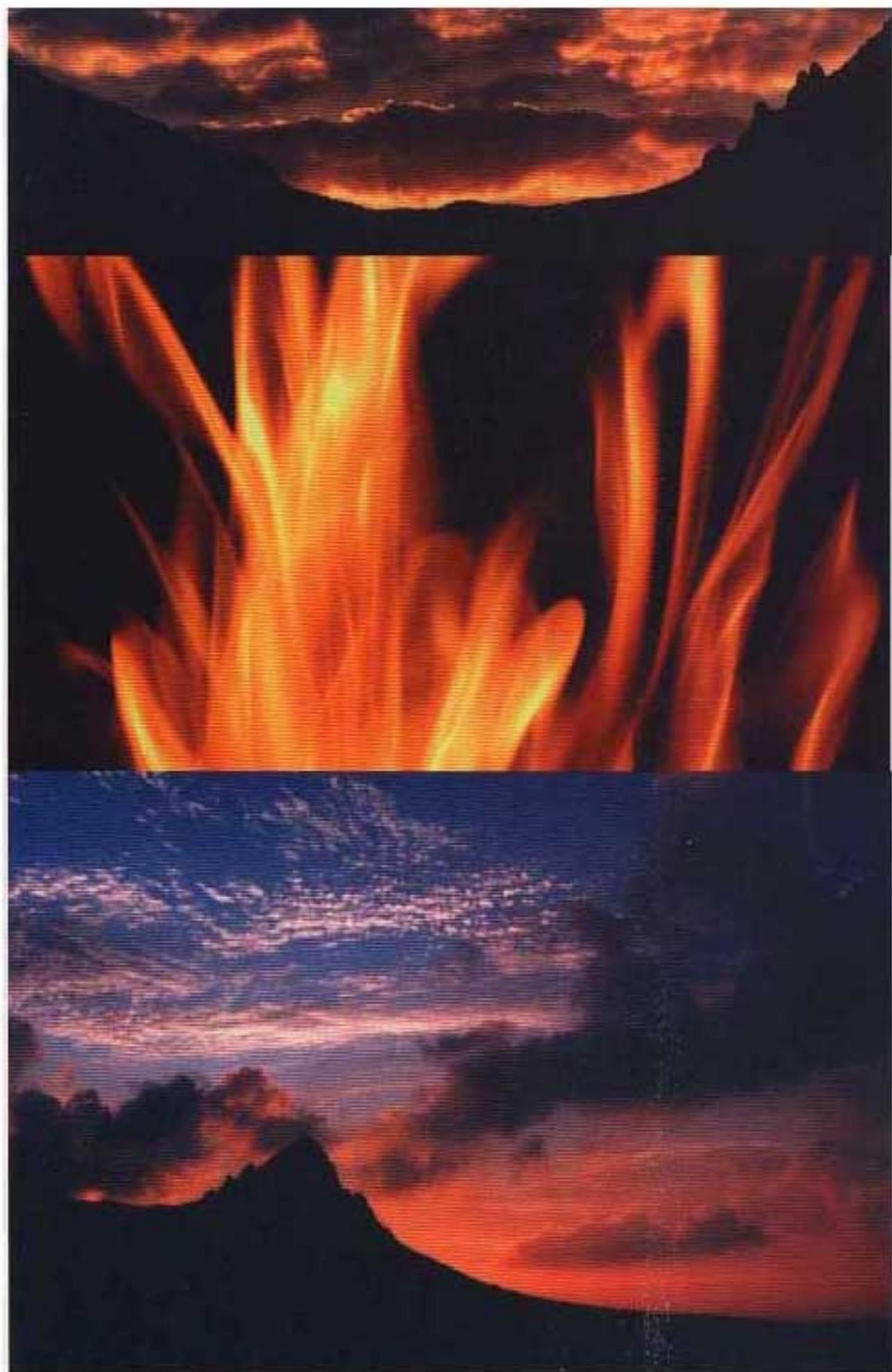
Всеки човек трябва да има в себе си накладен огън. Накладеният огън представлява възвишените чувства в човека, т. е. проявата на Любовта. Любовта може да произведе в човека два различни резултата: от една страна, тя може да събуди

„ОГЪНЯТ“, м. б. платно, 30/40

Нели Ценоф

СВЕТЛИНАТА Е СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН НА ПРИРОДАТА. ТЯ ЧЕРТАЕ ГРАНИЦИТЕ НА ПРЕДМЕТИТЕ И ГИ ПРАВИ ДОСТЪПНИ ЗА ЧОВЕКА. СИЛАТА НА ЧОВЕКА СЕДИ В ЗНАНИЕТО, КОЕТО ИМА ЗА СВЕЩЕНИЯ ОГЪН

съзнанието на философа да разбере красотата и величието на Божественото в света; от друга страна, тя може да събуди съзнанието на поета, който иска да възвее красотата на природата.

Свещеният огън образува една приятна топлина в човека. Когато той гори, човек се чувства добре разположен, в него съществува едно състояние на хармония и пълен мир. Изчезне ли този мир в душата на човека, това показва, че той е изгубил свещения огън и е влязъл в обикновения огън. А обикновеният огън изгаря, той образува дим, сажда, пепел.

Човек постепенно трябва да привиква към по-висока и по-висока температура, защото ще го иде ген, когато той ще живее в огъня, в температурата на светлината. Тогава той ще диша светлина така, както днес диша въздуха.

Свещеният огън гори, разпалва се, свети, без да нанася рани. Който минава през огън, той се пречиства и започва да свети. Запали ли се този огън веднъж, никога не изгасва.

Само свещеният огън е в сила да реализира копнежите на човешкия дух.

Днес Христос е слязъл между хората и работи със своя жезъл. Той гори всичко, каквото срещне на пътя си. Лъжците, крадците, престъпниците ще изгорят, а добрите, истиннолюбивите и честните хора ще минат през огън без да изгорят, т. е. ще се пречистят и светнат. Който мине през огъня и се пречисти, ще намери истината. Който намери истината, ще познае Бога.

Като казвам, че всеки трябва да мине през огън, това ни най-малко не трябва да ви смущава, нито да ви спъва в развитието.

Желята ви да го иде Любовта и запали свещения огън във вас. Това значи да го иде Бог да живее във всички хора. Тогава ще го иде Царството Божие на Земята.

Из беседи на Учителя Бейнса Дуно

ОГНЕНИЯТ ЕЛЕМЕНТ В АСТРОЛОГИЧНАТА НАУКА

Огънят принася много полза на човека, той сготвя храната му, стопля дома му и създава удобство и удоволствие. Освен това той изгаря човешките отпадъци и превръща в пепел всичко онова, което вече не е от значение за неговото благополучие.

Пламъците на огъня се издигат отвесно и високо нагоре към небето. Той има почти хипнотизиращо въздействие. Колко често той пленява нашите души, когато съзерцаваме с часо-

ве неговите пламъци в камината, трептящия пламък на свещта или буйния пламък на полския огън. Погълнати сме от разнообразните форми и нюанси на пламъците, които „изяждат“ горивото, което ги поддържа. Огънят ще гори докато има какво да изгаря и накрая ще се изгори сам. Горещината на огъня нараства в съответствие с типа на използваното гориво. Практически няма граници за количеството светлина и топлина, които огънят може да породят. Но той е много безразборен, безсистемен, „неразличаващ“ елемент и постоянно трябва да бъде контролиран за да не извърши зло, да не нарани другите, а също да бъде предпазен от изчерпване на собствения си живот.

На друго ниво ние свързваме елемента на огъня със силата на Духа. Чрез огъня се проявява първичната сила на творческата изява. Той символизира стремежа на Духа към висините.

Огненият елемент е оживяващата сила зад самоотстояването на индивида. Когато е позитивно изразен, поражда вдъхновение, ентузиазъм, инициатива, смелост и подтик към творчество. Негативно проектиран, той се проявява като себичност, егоизъм, дързост, безразсъдство, склонност да се впуска в страстите си и пламенните си емоции.

Алан Оукън, „Астрология“

...

ПРАЗНИЦИТЕ НА ОГНЯ

В почти всички традиции и култури от древността до днес съществуват празници на огъня, които се честват с аналогична цикличност и обрядност. Всеки от тези празници отбелязва важен момент от годишния природен цикъл, когато животът просто и естествено променя своята насока; празникът приветства именно тази промяна. За да разберем същността на огнените празници, трябва да имаме пред вид, че в тяхната сърцевина стои идеята за съществуването на една паралелна на нашата реалност – светът на девите или ангелите. Познаваният ни свят притежава две взаимно преплетени динамики. Първата е на атомната материя, създаваща различните форми на материалния живот. Другата, тази на девите, е свързващата динамика, която трансформира субатомните вълни и частици в осезаема форма. Така че имаме две „градивни тухли в живота“: атомните частици и същността на девите. Дева е санскритска дума, означава блестящи същества от светлина и се прилага към всички същества, на-

ричани от нас феи, елфи, ангели, дeви и херувими. Фундаменталната работа на всички тези същества е да помогнат на формата и на съзнанието да достигнат своя архетип и божествен потенциал.

От хилядолетия насам огньовете са били начина да изразим почит, благодарност и признателност към света на девите. Когато мисълта или окото следят танцуващите образи на пламъците, огънят сътворява по един мистичен начин мост между нашия свят и света на девите. С това може да се обясни неговото неотразимо влияние върху духовната ни същност.

Уилям Блум, „Сакрално време“

...

СЛЪНЦЕТО – НЕБЕСНИЯТ ОГЪН

Бог се проявява чрез Слънцето, от него човек черпи животворна енергия.

По отношение на Земята енергията на Слънцето е положителна. Тя се развива в положително и отрицателно електричество и в положителен и отрицателен магнетизъм. А енергията на Земята е отрицателна по отношение на Слънцето. От съприкосновението на тези две енергии се произвежда живота на Земята. Този посредник, който трансформира и съединява тези две енергии, е наречен от учените етер. Той прониква пространството и цялата Земя. Окултистите го наричат животворна плазма, мистиците го наричат Дух. Най-добрите месеци за обновяване са от 15 април нов стил през целия месец май до 22 юни нов стил. На последната дата всяко растение спира.

Сутрин ние се намираме най-близо до Слънцето. Денят може да се раздели на четири периода от по 6 часа: от 12 часа на полунощ до 6 часа сутрин, това е пролет, от 6 часа сутрин до 12 часа на пладне е лято, от 12 часа на пладне до 6 часа вечер, това е есен (до залязване на Слънцето), а от 6 часа вечер до 12 часа на полунощ е зима. Поради въртенето на Земята, през известно време на годината лятото на деня е по-дълго, а зимата по-къса. Зимно време е обратно.

Ние, хората на Земята, трябва да следваме през живота си пътя на растенията; те разбират закона на растенето по-добре от нас. Слънчевата енергия слиза върху Зе-

мята като обширна струя, опасва я от северния полюс към южния и се връща пак към Слънцето. Някои учени поддържат, че тази именно енергия е, която движи Земята около нейната ос. Когато растенията усетят, че тая потенциална енергия почне да се проявява в Слънцето, те напъват, приготвяват се, а като се усили тя, те се разлистват и най-сетне, когато съвършено се засили, те се разцъфтяват и завързват, като се стремят да съберат всичката тази енергия, за да се оплодотворят. Тази енергия се предава на растенията чрез животворната плазма. Затуй е добре, когато видим растенията да напъват и цъфнат, в нас да се роди една вътрешна радост, да отворим чувствата си с обич към тази животворна плазма, която ни прониква, за да можем да приемем нейното благотворно влияние за освежаване на нашите мисли, чувства и сили.

Ако излезеш сутрин рано да посрещнеш Слънцето, бъди там навреме, преди да се е показало то на хоризонта. Посрещни първия

лъч на изгряващото Слънце. Той е най-важният, той е синът на Истината. Той крие силата и мощта на Слънцето. Не възприемеш ли първия лъч, ти си изпуснал изгрева. Приеми първия лъч и спокойно се върни у дома си. Първият

лъч носи богатството на всичките лъчи. Първият лъч е първият плод на изгряващото Слънце, на великото дърво на живота. Най-светлата мисъл, най-възвишеното чувство, най-красивото действие съдържа в себе си първият лъч на Слънцето, който прониква в човешката душа. Свърже ли се човек със Слънцето на физическия свят, едновременно с това той се свързва с още две слънца, със Слънцето на духовния и Слънцето на Божественния свят. Значи, три слънца съществуват. Физическото слънце изгрява от изток, духовното от запад, а Божественото от зенита, т. е. отгоре, от север. Физическото слънце се движи в граници от изток към север, духовното слънце се движи в граници от запад към юг, а зенитът е област на Божественото слънце.

Беинса Дуно

*Преводите от английски
са от Минка Петрова*

ЗВУЧАЩАТА КАБАЛА

Цветана (Лиляна) Табакова

ГЛАВА 2

ЗАКОНЪТ НА БУКВИТЕ

Учителят казва: *Името трябва да звучи музикално и да има букви от трите части на азбуката (от а до и, от ѝ до р, от р до края) и да са съчетани така хармонично, че при изговарянето да се чувства мекота.*

Букви с единична вибрация

БУКВАТА А, ЧИСЛОТО 1

А е началната буква в българската азбука. Показва интелекта и неговата проява във всички области на човешката дейност. Буквата А е великият архитект, в чието съзнание формите се раждат. Останалите букви са изпълнители на проекта. А, като единица в името, е показател за всички промени в живота на човека. Числото 1 е сизнификатор на подема, на новото начало. Ако именното и рожденото число са в хармония и буквата А се включва в тяхната триада, съответният период от живота на човека ще се характеризира с промени към по-добро. Тези промени, независимо в коя сфера на живота се проявяват, трябва да бъдат вещо ръководени, защото ако А не е в хармония, те могат да бъдат губелни за личността, която има склонност към агресивност и незачитане на другите.

Учителят казва за буквата А: *Най-силната буква, началото на всички неща. Означава бременност, закон за движение. А е човешкият интелект, който се учи от опитностите в материалния свят. В този смисъл А показва слизане в материята.*

За материалния полюс на буквата А Учителят казва: *Буквата А се е явила първа. Тя представлява човешкия егоизъм в първа степен. За възходящия полюс: Буквата А е творческа гласна, тя сама не създава, но творчеството е закон на вечността.*

Единицата като рождено число символизира Егото и означава силна воля, силен характер. Такъв човек може да се издигне високо, защото мащабът на неговата дейност е голям, но като не познава детайлите на проекта, може лесно да падне, ако не зачита мнението на околните, което за него е проблем. Единицата лесно създава врагове и множество препятствия в своя път.

БУКВАТА Б, ЧИСЛОТО 2

А е най-силната буква, началото на всички неща. Означава човек, който започва да се проявява. Обаче Б създава формите. Това, което е посадено, иска да изникне. Б е творчески съграждащ принцип в природата, носи благост. В думата „благост“ няма двойственост. Б е велик закон на равновесие. Буквата Б абсорбира силата и дава форма, сладост, вкус. Ако именното и рожденото число са от триадата 2 4 8, тя ще покаже силата на майчиния дух. В мъжка тема числото 2 показва връзка с природата, със земята. Числото 2, когато пътешествува, винаги мечтае за своя дом. Буквата Б, свързана с числото 2, има определени възгледи, които следва неотменно и твърдо.

Човек трябва да знае дали именното число 2 или рожденото число 2 има по-силно влияние върху неговата личност. Ако силата на буквените вибрации е по-голяма и подкрепена от други фактори, човек се проявява в по-голяма степен като материалист. Ако рожденото число е по-силно и хармонично, лицето проявява чувствителност, проникателност, тайнственост.

Двойките често са нерешителни, защото искат точно да преценят двете страни на всеки един проблем и протакат разрешаването му. Те често се опитват да приспособят дадените от съдбата условия към своите представи, интереси, потребности. Двойките трябва да запомнят следното: да не се ръководят сляпо от своите чувства и емоции, защото поради гребнавост и себелюбие могат да стигнат до фанатизъм.

Едно нехармонично 2, когато именното и рожденото число са от различни триади, е потайно, проявява самолюбие, неискреност, безчестие.

Постиженията в живота на двойката идват късно, след четиридесетгодишна възраст.

БУКВАТА Ц, ЧИСЛОТО 3

Буквата Ц е духовна буква, едно всемирно число. Тя трудно се събира с материалните букви и не е в хармония с тях. Буквата Ц е многостранна, с широк диапазон на дейност, но често разпилява своя интерес. Когато е водена от духовни побуди, нейният разностранен талант разцъфтява и тя *може да* извърши множество дейности с добър успех.

Тройката като рождено число означава интуиция, смелост, бързо ориентиране. Като именно число – разнообразни дарби и способности.

Числото 3 притежава мощен интелект. Успява да се издигне там, където е необходима бързина на мисълта. Три е артист, може да бъде красноречив оратор, обича науката, законността, мистицизма.

Когато числото 3 е в хармония, то е весело, разположено, уравновесено, естествено щедро. Поради своята универсалност и в известна степен непрактичност, не успява да използва дарбите и способностите в свой личен интерес и пропява щастливите възможности, които лесно му се предоставят. Ако успее да стори това, ще се издигне. Когато числото 3 не е в хармония, проявява лекомислие към настоящето и бъдещето на своя живот. Разпилява силите си, умствения си капитал, разрушава моралните устои на собствения си живот, пилее с широка ръка придобитото богатство.

Буквата Ц контролира функцията на черния дроб. Когато вибрацията ѝ е нехармонична с именното или с рожденото число, черният дроб боледува, засяга също белия дроб и дихателните пътища. За да се освободи от негативното влияние, човек трябва да овладее в максимална степен своите емоции и вътрешни противоречия.

БУКВАТА Д, ЧИСЛОТО 4

Учителят казва: Буквата Д означава закон на равновесие, притежава активна сила, която е в състояние да примири противоположностите между физическия и Божествения свят, да преодолее мъчностите. Буквата Д е плод, който е завършил развитието си.

Четворката като именно или рождено число показва твърд, упорит характер, предпочита предпазливостта пред риска. Добре преценява своите желания и тогава пристъпва към действие. Лоялен приятел, но не е човеколюбиво число. Четворките изискват хората да живеят по закона на Правдата и най-малкото отклонение от закона на справедливостта променя рязко тяхното отношение от добро и благородно към грубо и рязко. Те са честни и упорити, достигат признание ако отстояват докрай тези принципи въпреки многобройните препятствия. Понасят трудностите спокойно и трезво.

Когато буквата Д е в хармония с именното или рожденото число, тя е щедра, честна и може да се разчита на нея. Поддържа непрекъснат своя стремеж към издигане в службата, в науката, търговията с недвижими имоти, има отношение към минното дело. Когато буквата Д не е в хармония, носи неволи, загуби, зловещи връзки и контакти, трудно лечими болести. Дисхармоничната четворка е груба, безчестна, несправедлива поради склонността си към невъздържаност. Буквата Д е любител на природата, на лунните нощни разходки, обича животните, грижи се за тях с любов и всеотдайност.

Четворките не трябва да имат материални контакти с числото три. Техни най-добри приятели са между числата 2, 8, 11 и 22.

БУКВАТА Е, ЧИСЛОТО 5

Учителят казва: *Буквата Е означава слизане на енергии от Божествения свят на физическия, за да послужат за размножаване и осъществяване на всичко, което иска да се прояви, да се материализира.* Буквата Е с единия крак е на земята, а с другия – в астралния свят. Е е двойствена буква, неуравновесена. Когато е поставена хармонично, тя се повлиява и привлича повече от светското великопение и блясък и в по-малка степен от духовната страна на живота. Лесно и внезапно може да смени посоката си на движение. Е може да бъде в еднаква степен и добротворна, и злосторна. Тя може да получи импулс за висше проявление, но числото 5 става пречка поради своя нервен темперамент и неовладян характер. Тогава силата на импулса се разтваря в някакъв вид удоволствия, за което лицето Е – числото 5 дълбоко и искрено съжалява по-късно.

Когато 5 е рождено число, лицето е изпълнено с възторг и възхновение, достигащи често до авантюризм.

Ако липсва хармония между именното и рожденото число, петицата трудно може да запази равновесието на своя ум и лесно избухва. В такъв случай лицето или трябва да достигне достатъчно високо духовно ниво, за да може да се въздържа, или да даде възможност на разрушителните желания да се проявят, за да не се достигне до нервно разстройство или до разстройства в храносмилателната система. Буквата Е лесно се възхновява от всичко ново, лесно се приспособява в несвойствена за нея среда, овладява с лекота чужди езици.

Пет се стреми към промени, независимост и се учи преди всичко от своите опитности, бързо се примирява с неудачите и загубите. Петицата лесно печели пари.

Буквата Е трябва да приеме въздържанието като свой път, ако не иска да разруши душата си. В подходяща духовна среда може да развие психичните си способности.

БУКВАТА Ф, ЧИСЛОТО 6

Според Учителя буквата Ф е трудна, с опасни вибрации. Силата при нея е раздвоена. Тя има мощ да създава и сътворява, но има и мощ да разрушава. Когато проявява своите висши вибрации, Ф е постоянна и твърда в намеренията, лоялна към приятелите си. Шестицата е идеалист, мечтател. В нейното въображение всичко е прекрасно. Поради артистичната си нагласа тя лесно се пренася в света на мечтите и може дълго да остане там, забравяйки ежедневието. Шестицата е интелектуално число. Често се среща като именно и рождено число сред изтъкнатите творци на словото, музиката, изкуството. Шестицата работи за другите и рядко за себе си.

Когато рожденото и именното число са в хармония, от триадата на шестицата, човек е искрен, благонадежен, сърдечен, оптимист, толерантен, ползващ се с доверие. Хармоничната шестица може да бъде добър организатор на обществени движения с етична насоченост. При нехармонично съчетание въображението става болезнено, образите се изкривяват, интуицията, иначе безпогрешна, започва да създава неоснователни страхове.

Шестиците трябва да изпълняват обещанията си, защото околните приемат думите им напълно сериозно. За да имат успех трябва да поддържат поведение, което събужда доверие.

Трябва да овладеят илюзиите си и да намерят реалността на собствения си живот сега, в този момент.

БУКВАТА Г, ЧИСЛОТО 7

Учителят казва: *Буквата Г е безкрайно, вечно начало. Във вечността е вложено всичко.* Г е топлината и светлината, при които посаденото расте. Седмицата е строго число, тя никому не прощава, защото е закон на съвършенство, знак на пълнота, на вътрешна чистота, която създава красотата отвън.

Седмицата завършва всички начинания. Които е под влиянието на буквата Г – числото 7, е методичен, изобретателен. Ако насочи своите усилия за развиване на духовните си способности, може да получи вдъхновение и да получи пророчески дар. Седем не остава в подчинено положение. То е винаги на върха.

Буквата Г повлиява силно физическия и умствения живот на рогения. На тялото дава сила и запас от физическа енергия, а когато рожденото и именното число са в хармония, носи здраве и дълголетие. Седмицата оказва влияние върху астралния живот на човека, усилва чувствата и страстите. Когато един човек – седмица обича, люби, когато не обича, мрази. Учителят казва: *Буквата Г показва музикалност*. Енергиите, свързани с този звук, идват от духовния свят. Седмицата е любител на музиката, литературата, изкуството, има богато въображение, обича самотата, тайнственото, мистичното. Когато седмицата е в хармония, рогеният може да посвети живота си на науката, изкуството, на философски и трансцендентални изследвания. Най-силно съпротивление на седмицата оказва числото 8. Седмицата има афинитет към числата 11 и 22, но това привличане трябва да се избягва. Най-тежкият недостатък на буквата Г е желанието да обсебва чуждото по грабителски начин.

БУКВАТА Х, ЧИСЛОТО 8

Учителят казва: *Буквата Х е закон на успокояване*. При Х имаме един приятен обяд. Ще бъдеш възнаграден за слизането и за носенето на товара. Законът на осмицата и неговото проявление в буквата Х е да твори, да изпълнява и да завършва. Осмицата планира, реализира и получава резултати. Тя има силен характер. Трудностите я стимулират. Може да вземе върху себе си товара на другите, толерантна и справедлива е към всички.

Числото 8 означава най-големите страдания, допустими за човека. Така лошият човек може да стане добър, изправен пред числото на вечността и безконечността.

Когато именното и рожденото число са в хармония, числото 8 може да работи за цялото. Ако не са от една и съща триада, осмицата проявява егоизъм и себелюбие.

Осмиците обичат природата. Имат отношение към изкуството. Между осмиците се срещат често артисти, музиканти, писатели. Привличат се от числата в триадата 3 6 9. Антагонистично настроени са към числата 5 и 7. Понеже силите на осмицата са поляризирани горе – долу, дейността им трябва да бъде насочена за благо на цялото човечество. Ако дейността се насочи към собствена личност, осмиците изпадат в дребнавост.

При числото 8 външните условия са по-силни от личността. За да се справи човек, трябва да събуди своите вътрешни сили. Строгата любяща майка го учи на служене и търпение.

БУКВАТА И, ЧИСЛОТО 9

Учителят казва: *Буквата И е свързана с ума. Тя потвърждава реалността – цъфнал цвят*. Цветът е начало на един процес. И има стремеж да го завърши. Буквата И се състои от две течения, едното слиза отгоре надолу, а другото се изкачва отдолу нагоре. Ако търсите истината, първо ще слезете, а после ще се качите. За буквата И високият идеал е път на постижение. Тя има твърда воля. Може многократно да повтаря и усъвършенствува даден процес, докато достигне до съвършенството. Като именно число се откроява с артистични способности. Детето с именно число И от най-ранна възраст държи перо в ръка и пише стихчета и разказчета. Когато между именното и рожденото число няма хармония, страда нервната система, която е тясно свързана с буквата И и числото 9. Еднообразието притъпява сетивата на едно И. Всички процеси, които се повтарят, трябва да бъдат носители на известно разнообразие. Буквата И обича да ръководи и го прави разумно, добре. И – числото 9 трябва да поддържа добра вътрешна чистота, в противен случай цялата сила ще се загуби. Трябва да се задоволява и с малкото, което му е дадено, защото то винаги е достатъчно. Когато буквата И не е в хармония, злощастията се повтарят отново и отново.

Числото 9 според Учителя е *крайният резултат на всеки живот, който изисква съвършенство*. Девятката е човешката глава, проявеният човек, резултат на творческия принцип, чрез който се проявява Божествената сила в света.

(следва)

ПРИНЦИПИТЕ НА ЛЮБОВТА И МЪДРОСТТА ПРИ СВЕДЕНБОРГ И БЕИНСА ДУНО

Дейвид Лоримър

Дейвид Лоримър е дългогодишен директор на *Scientific and Medical Network* – една международна организация, търсеца да развие съвременната наука и в частност медицинското знание отвъд догмите на ортодоксалното и материалистичния редуционизъм, в която членуват едни от най-изтъкнатите съвременни учени.

Роден през 1952 г., Дейвид Лоримър завършва „Итън“ и университетите „Св. Андрю“ и Кембридж. Преподавал е съвременни езици и философия в колежа Уинчестър. Разностранната му дейност в последното десетилетие обхваща областите на духовното знание, екологията в контекста на холистичния възглед за живота. Председател е на международната асоциация за изследвания на състоянията, близки до смъртта, организатор, председател и лектор на многобройни семинари, изнасяни по цял свят. „Новите мистици“, „Отвъд мъзъка“ са само част от организациите, в които той е вдъхновител и двигател.

Автор е на книгите: „Оцелял? Тяло, ум и смърт в светлината на психичната опитност“ (1984), „Всичко в едно“ (1990) и на три книги, разкриващи дълбоката му връзка с учението на Беинса Дуно: „Кръгът на свещения танц“ (1991) – ръководство по Паневритмия, „Пророк на нашето време“, посветена на Учителя Петър Дънов (1991) и „Скъпоценни камъни на Любовта“ (1994) – превод на молитви и формули от Учителя на английски.

Редактор е на списанието „Network magazin“. Между разностранните му интереси трябва да се споменат музиката и спорта. Дейвид живее в Шотландия с жена си Джейн – изследовател и новатор в областта на холистичното лечение, и двете си деца. Голям приятел на България, Дейвид Лоримър многократно е запознал своите слушатели по всички краища на света с духовната школа на Беинса Дуно.

Всички вие сте запознати вероятно повече от мен с живота и делото на Емануел Сведенборг, но може би се учудвате кой е Беинса Дуно и по какъв начин неговите идеи се свързват с тези на Сведенборг. Моят отговор е отчасти автобиографичен и отчасти свързан с историята.

Първата ми среща със Сведенборг станала през 1973 посредством бележките към прочутата поема на Шарл Бодлер „Съответствия“. И другаде бях чел за неговото влияние върху писатели като Блейк и Балзак. Тази бележка ме заинтригува достатъчно, за да заема биографията на Сведенборг от университетската библиотека. Тя лежало непрочетена няколко седмици върху нощното ми шкафче, докато една вечер се задълбочих в книгата и тя ме грабна. Бях поразен от факта, че един учен е станал мистик без да пожертва при това своя разум и здрав смисъл. Междувременно това първостепенно качество се проявява и в научните, и в мистичните трудове на Сведенборг. Д. Т. Сугзук из-

тъква, че може би не е от полза това, че необикновените му твърдения за неговите видения и опитности са поднесени в този сериозен и прозаичен стил. Обаче за мен това е част от неговата привлекателност.

През 1985 година прочетох книгата на Омраам Михаил Иванов „Космични морални закони“. Тя ме тласна да прочета останалите му трудове и в том Първи на събраните му произведения аз прочетох статия за неговия учител Петър Дънов, чието духовно име е Беинса Дуно. Тя ме впечатли извънредно много, така че се сдобих с малкото негово работи, преведени на френски, и с всички броеве на списанието „Le Grain de Ble“ от 1958 година насам. Задълбочих се във всички тези неща и бях смаян от обхвата, силата и дълбочината на неговото учение. Реших, че трябва да науча български, за да мога да четя в оригинал някои от неговите трудове, състоящи се от 150 тома, повечето от които непреведени. Късметът ме срещна с

продължава на стр. 31

СВЕТЛИНА И ДВИЖЕНИЕ

Лили Димкова е завършила Художествена академия в София (1957г.), специалност сценография. Работила е като художник в театъра и киното, както и по оформление на книги. Имала е самостоятелни изложби живопис в Ню Йорк в музея на Николай Ръорих (1979), в Сан Франциско, Алжир, Мароко, Берлин, Будапеща, Виена и осем самостоятелни изложби в София. Нейни картини има в Националната галерия, галериите в страната и в частни колекции в много страни. Носител е на орден „Кирил и Методий“. Работи с маслен пастел.

Светът на Лили Димкова е проникнат от светлина и мисъл. И портретите, и пейзажите (портрети на природата) изразяват това проникновение, те търсят вътрешното измерение на нещата, за да го направят видимо чрез цветовете и движението. Една особена прозрачност има – в лицата, в очите, в небето, в земята, гървесата и водите, която ни помага да усетим, че материята в този свят е не просто вещество, а едно живо тайнство, една трепетна светеща енергия. Тази прозрачност художничката постига по отношение не само на пространството, но и на времето. Когато вътрешният ѝ поглед се обърне към миналото, той прозира през пластове на времето, разпознава и очертава образите на големите духовни подвижници на България, чието могъщо присъствие оживява в картините: Орфей, Боян Магът, Василий Врач, Йоан Кукузел, Свети Иван Рилски, Паусий, Патриарх Евтимий, Светите Кирил и Методий. А циклите „Лица от бъдещето“, „Шестата раса“ и „Заветът на цветните лъчи на светлината“ ни представят образи, които съществуват сякаш извън и въпреки времето – изначални, архетипни, прекрасни като мечта.

Светът става прозрачен само когато го гледат чисти очи.

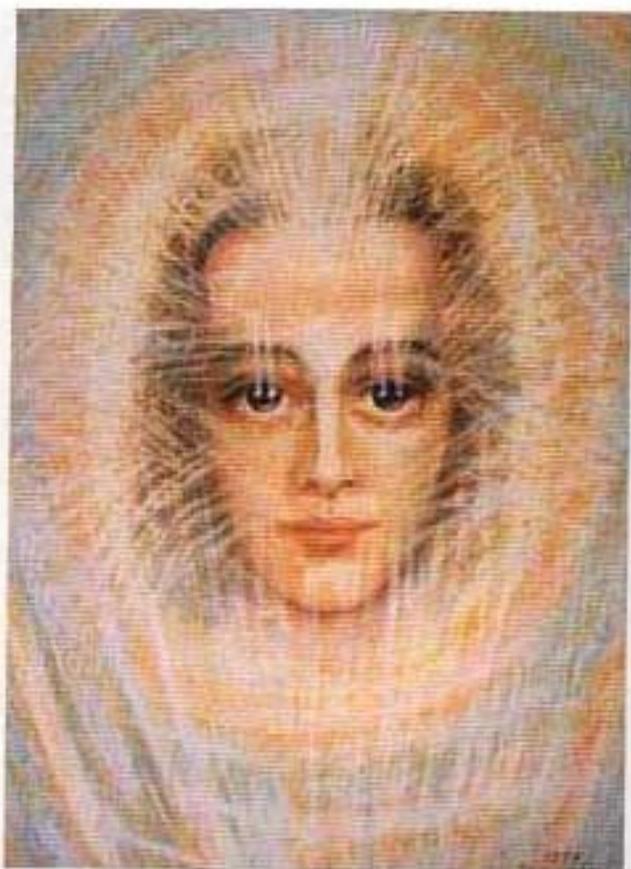
Лили Димкова предпочита да рисува очите. Вероятно онава, което истински я вълнува, е душата на човека (и на нещата). „Тя прекрасно рисува физическия облик на човека, но винаги осмислен от богатата му духовна същина. Това е ключ към разбиране на нейното майсторство в областта на портрета, което е наистина завидно. Самата тя казва, че в живота всичко е светлина и движение. Рисувайки... Лили Димкова прилага тази своя позиция – тоновете на портретите ѝ се вплитат в един неудържим, сякаш раздвижен от вечния ход на времето вихър. Той обгръща всичко, като ни изпълва с чувството за диалектика в живота, историята и човешкото развитие.“ (И. Коцева, 1981 г.)

„Лили Димкова е художник, надарен с изключителна чувствителност!

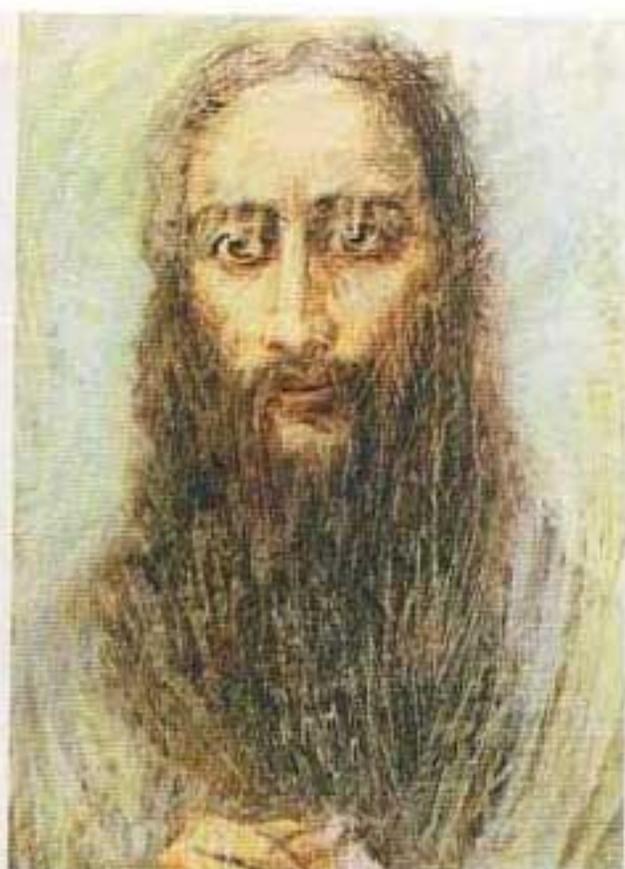
Нежност, светлина и движение са характерни черти на нейното изкуство, тези качества ние виждаме в картините ѝ – било във фигурите на девойките-лазарки, било в обредните танци на кукерите или в ритъма и движението на природата. Разцъфтялата пролет или есенните ветрове са колкото земни, толкова и отдалечени от земята.

Изкуството на Димкова е пропито с размисъл! Нейните мисли, светли и одухотворени, с таланта на душена чистота, са ярко изразени в хармонично единство на багри, форми и црих.

Нейният творчески заряд е великолепието в света, красотата над преходното и мислите за вечното!“ (проф. Дечко Узунув, 1979г.)

Из цикъла „Лица от шестата раса“

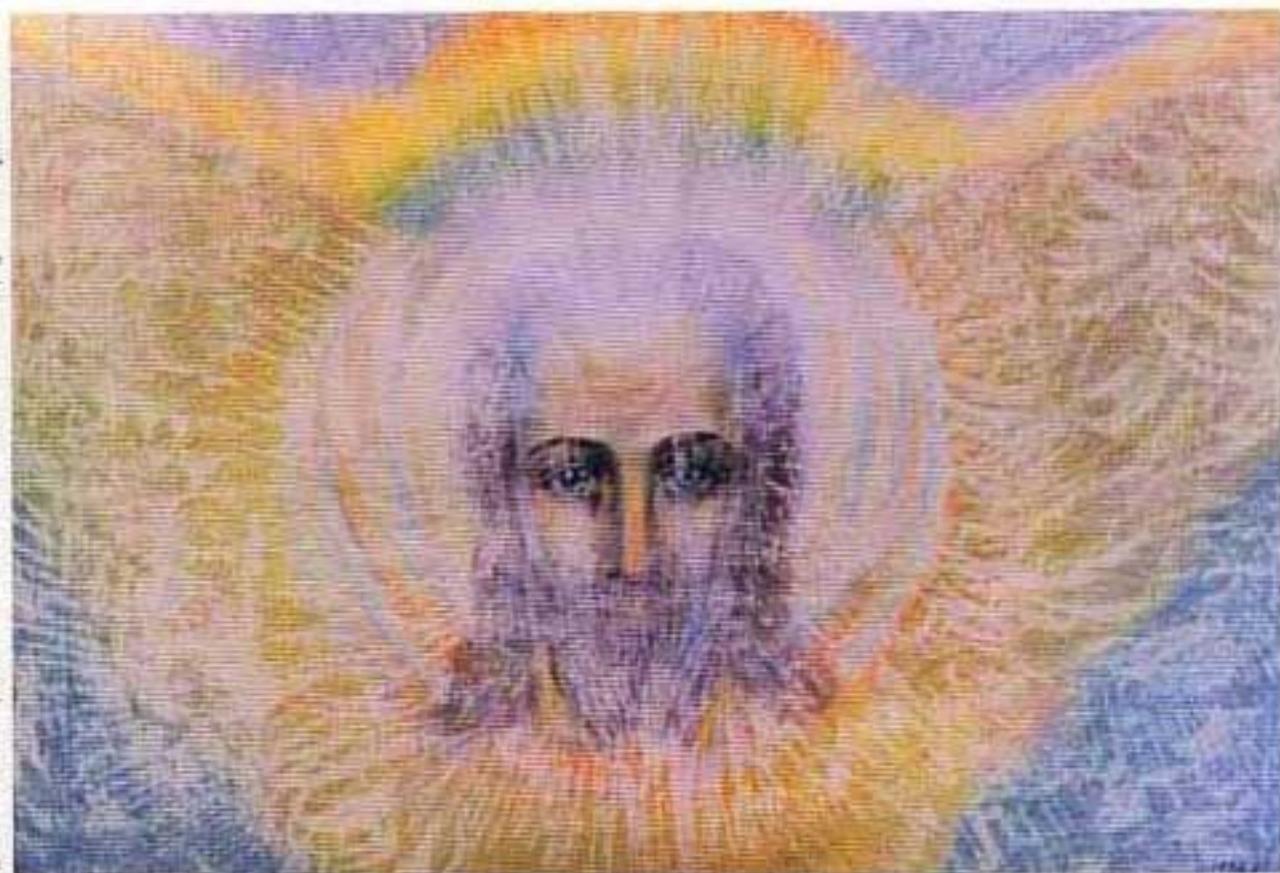

„Василий Врач“

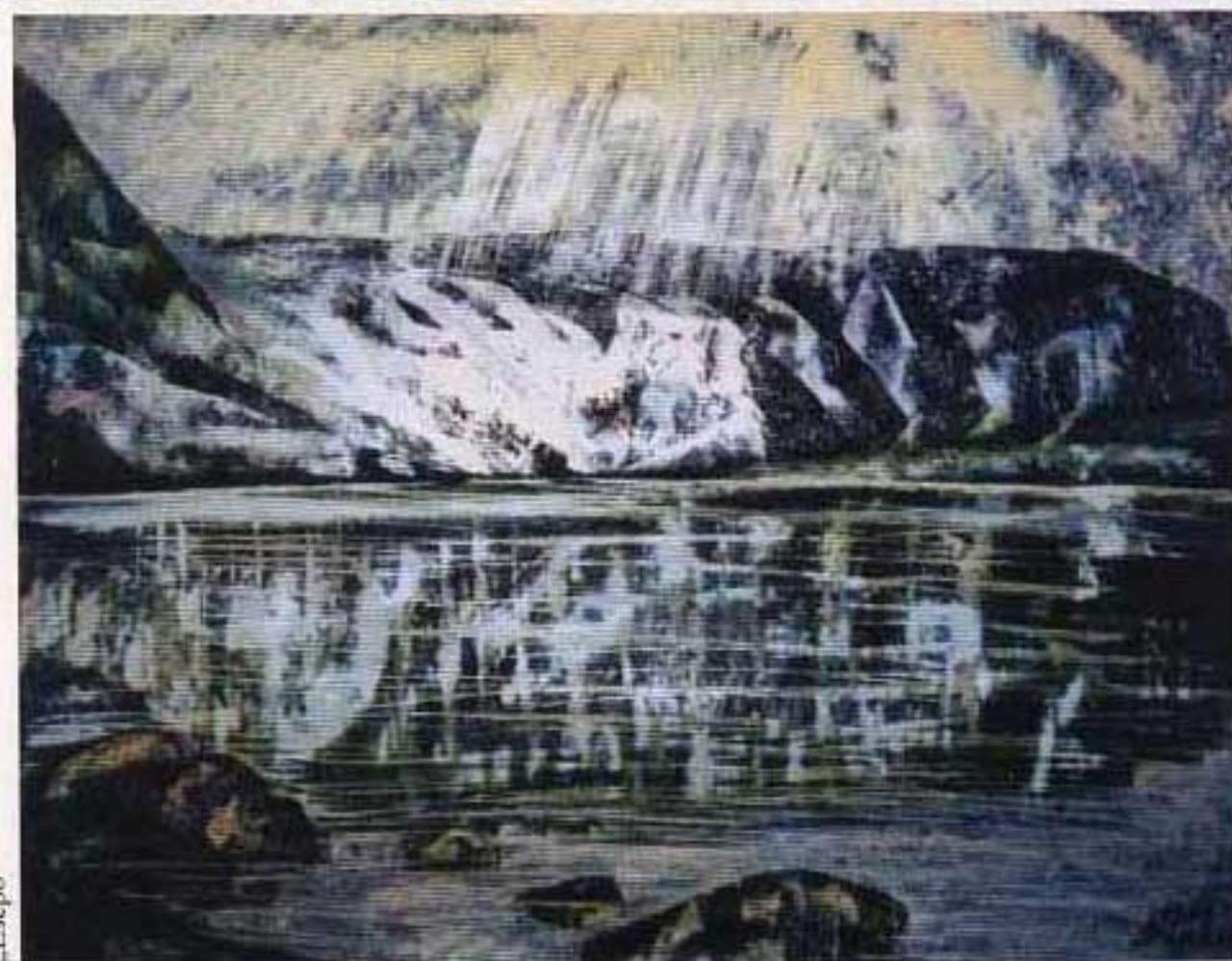

Пейзаж

„Завета на цветните лъчи на светлината, Духът Христов“

„Езеро“

една жена от България, която живееше в моят селище в Глостоншир, и при която започнах да вземам уроци два пъти седмично. След това отидох в България през 1989 година, където срещнах много ученици на Беинса Дуно и присъствах на летния им лагер на Рила планина. Там срещнах и Весела Несторова, тогава около 80 годишна, която ми каза, че Беинса Дуно ѝ е препоръчвал да чете Сведенборг, което би я улеснило да разбере по-добре неговото учение. Започнах да виждам как всичко си идваше по местата.

България е била източник на два по-раншни духовни импулса. Първият е бил учението на Орфей, който според легендите е живял в планината Родопи. Орфизмът и питагорейството са упражнили плодотворно въздействие върху западната мистична философия, пренесени чрез Платон и неоплатонизма в християнството. След това, през десети век, в България се е появило богомилското учение. То се е основавало на мистичното Евангелие на Йоан и е било пренесено в Южна Франция като движение на катарите. Това е била една много чиста религия, твърдяща, че представлява Християнството в първоначалния му вид. Бих искал да ви прочета една кратка богомилска молитва:

„Господи, изчисти ме, пречисти ме вътрешно и външно. Пречисти тялото ми, душата и духа ми, за да могат семената на светлината да растат в мен и да ме превърнат в светеца факла. Нека да пребъда в светлината.“

Малко биография: Беинса Дуно е роден през 1864, син на ортодоксален свещеник, който активно е участвал в движението за освобождаване на България от Отоманската империя. Завършва теология и медицина в методисткия университет на източния бряг в Америка през 1895, след което се връща в България. Междувременно има един период на оттегляне преди да започне своята мисия на Учител през 1904 г. Изнесъл е над 6000 беседи и лекции до момента на заминаването си през 1944.

От 1920 г. започва да води своите последователи на летни лагери в Рила, където дава много от най-вдъхновяващите си лекции и внася екологично измерение в своята мистична духовност. Беинса Дуно е бил и музикант. Той е съчинил около 200 песни, както и музиката към създадения от него свещен танц Паневритмия. Неговото пророческо виждане за Християнството не е допаднало на църквата, но това е неизбежното напрежение между пророка и поповете, между съдържанието и формата, между духът и буквата, езотеричното и екзотеричното.

Сега ще дойдем до сърцевината на неговото учение, трите принципа на Любовта, Мъдростта и Истината:

„В целия космос съществува един, единствен елемент – Любовта. Любовта е първичният елемент, от който са произлезли всички останали. От нея произлиза животът. Вторият елемент е Мъдростта, от която произлиза знанието. Третият елемент е Истината, от която произлиза свободата.“

Любовта е път за кристализиране на човешката душа. Мъдростта е път за пречупване на Божествената светлина.

Истината е път за реализиране на Божествената светлина, която носи свободата.

Тези принципи трябва да бъдат прилагани, в противен случай те загубват силата си.“

Веднъж той бил запитан за същността на учението си:

„Ядка на Божественото учение е Любовта, Мъдростта и Истината. Зная, че пак ще ме попитате: „А що са те?“

Слушайте вие, които вече сте извършили неоправимата погрешка – разчупили сте черупката на живота, за да вкусите от неговата ядка. Яжте от ядката, опитайте истината, но не се препъвайте о черупките – не искайте „доказателства“

И тъй, чуйте отговор на Вашия въпрос!

Любовта е това, без което не може да съществува никакъв живот.

Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува.

Истината е това, без което никаква граница не съществува.

Любовта е начало на живота. Истината е край на живота. Това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и оформява нещата, е Мъдростта. Мъдростта не може да работи, ако няма едно начало и един край. Между тях работи Мъдростта – в междината, образувана от началото и края, които пълнят всички вечности. Без да могат да я изпълнят. В тая междина се движи Мъдростта и изяснява какво са Любовта и Истината.

Мъдростта говори:

Аз, която се движи между началото и края, ви казвам:

Любовта е начало на всяко битие.

Истината е крайният предел на битието, Върховната му цел. А зад Истината? – Зад Истината няма нищо. Зад Истината не може да се отиде. Всяко нещо, което е сътворено, след като се движи, движи, най-после ще спре до Истината. То може да се движи милиони и милиарди години, но като дойде до Истината, там ще спре. И тогава едно от двете – или ще се съобрази със законите на Истината и ще живее според тях, или ще стане на прах и пепел.

Ти казваш: „Каж ми Истината?“ (и това е ключова фраза).

„Истината не може да се каже. Тя се живее. Истината е плод на целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява... Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони „вечности“. Защото има вечности, които са пределни. Има и вечности, които са безпределни. Ако ти, със своята любов не можеш да преминеш от началото в края – да влезеш в Истината, и ако със своята истина не можеш пак да минеш от края в началото, ти никога не ще разбереш какво нещо е животът.“

Нека сега се обърнем към Сведенборг. В първата част на неговата „Божествена Лю-

бов и Мъдрост“ ние четем, че „Любовта е животът на човека“, но хората съвсем не осъзнават, че любовта е техният истински живот: „Никой не знае какво е животът на човека докато не разбере, че това е Любовта.“

При Беинса Дуно намираме: „Източникът на живота е Любовта. Ако хората не разбират Любовта, те не разбират живота. Животът е плод на Любовта. Животът не може да се прояви без Любовта. Няма живот извън Любовта.“

Втората глава при Сведенборг гласи, че Бог сам по себе си е Любов, защото Той е самият живот. Божествената любов се изявява като слънце, което дава топлина (съот-

Емануел Сведенборг (1688-1772)

ветстваща на любовта) и светлина, която в същността си е мъдрост. Истинската любов и мъдрост са свързани в Божественото. Следващата глава пояснява, че Бог не е в пространството, въпреки че Той е всъщност – една концепция, която може да бъде схваната само духовно. Беинса Дуно също описва Бог като слънцето на живота или слънцето като израз на Бога.

Сравнете следното:

„Има Един, който се проявява като Любов, като Мъдрост и като Истина.

Има Един!

И цялата жива Природа говори за този Единия, Великия.

Наричат го Бог, Господ, Отец.

Той изпълва Всичко, изпълва цялото битие, Всички светове, Всички слънчеви системи и Все пак остава непроявен. И В цялата вечност Той не може да се прояви. В нея няма Всички форми, чрез които Той би могъл напълно да се прояви.

Сам по себе си Абсолютният, Непоситимият е без форма. Той е „нищо“. Но това нищо съдържа Всичко В себе си. Ограничава се, без да се ограничи. Смалява се, без да се смали.

Създава, но никога не се изтощава.

Проявява се във Всичко, но сам Той не е В проявеното. Крепи Всичко – и отвътре, и отвън, но сам Той не взема участие В нищо.

Уподобяваме Го на Светлина, на Разум – Логос. Но сам по себе си, Той не е ни Светлина, ни Разум.

Светлина, Разум, това са Негови прояви.

Ала когато Великият Непознат ни се изявява, Той ни се изявява като Светлина без сенки, Живот без прекъсване, Любов без промени, Знание без погрешки, Свобода без ограничения.“

Разликата между Сведенборг и Беинса Дуно може да бъде видяна В това, че докато Сведенборг разглежда Бога като Човек, съществуващ сам по себе си, за Беинса Дуно Той е отвъд Всички форми. За Сведенборг Любовта е същност, а Мъдростта съществуване или проявление, докато за Беинса Дуно същността е зад формите и както Любовта, така и Мъдростта са проявления на Абсолюта, отвъд формите. За Сведенборг Любовта трябва да бъде В Мъдростта, за да съществува като такава, въпреки, че на друго място той твърди, че самата Божествена същност е Любов и Мъдрост.

Според Беинса Дуно Христос е проявление на Бога.

„Има само един Христос – живият Христос, който е изявление на Бога, изявление на Любовта.

Христос – това е Бог, който се разкрива на света.

Като проява на Бога, Христос не може

да се отдели от Него, не може да се разлежда Вън от Него. И когато аз говоря за Христа, считам го не като отвлечен принцип, а като реално въплъщение на любовта. Любовта, това е най-великата реалност, а не нещо отвлечено. Тя има форма, съдържащие и смисъл.

Помнете, че Христос е проява на Божията Любов“.

При Беинса Дуно намираме Истината като трети принцип, водещ до свобода или освобождение. По-точно, приложението на Любовта и Мъдростта заедно води до Истината. Казва се също, че Любовта поражда доброто: „Доброто е основа на живота. Доброто е почвата на живота и същевременно неговата храна. Само доброто може да поддържа живота, само доброто може да го подхранва.“

Сведенборг изразява подобни взаимоотношения: „От факта, че Божествената Същност е Любов и Мъдрост следва, че Всички неща във Вселената са свързани с Бога и Истината. Защото Всичко, което произлиза от Любовта, се нарича добро, и Всичко, което произлиза от Мъдростта, се нарича Истина“.

Сведенборг продължава нататък като казва, че Божествената Любов и Мъдрост са субстанцията и нейната форма. Това съответствува донякъде на формулировката на Беинса Дуно, че Любовта е източникът на живота, а Мъдростта създава Всички форми между Алфата на Любовта и Омегата на Истината. За Сведенборг Любовта протича във Волята (но съответствува на чувствата), а Мъдростта В разбирането, докато при Беинса Дуно Волята се асоциира с Истината, Любовта – със сърцето и Мъдростта съответно с разбирането и светлината на ума. Техните формулировки обаче се приближават при следното обяснение на Сведенборг: „Рационалността е качество, което ни позволява да разберем Истината, а друго качество е способността да правим това, което е добро и истина. Това качество се нарича свобода, и е качество на Волята.“

Сведенборг пояснява, че двата цвята – червено и бяло, съответстващи на Любовта и Мъдростта, са фундаментални в небесното и земно царства. Любовта съответствува на сърцето, а Мъдростта на белите гробове. Сравнете описанието на Беинса Дуно за Божествения свят (който е различен от духовния).

Любовта, която е вечна и безгранична, се проявява на четири нива, според учението на Беинса Дуно. Нейните прояви се движат между личното и ексклузивното към инклузивността на Божественото. Първото ниво, съответстващо на корените на дървото, е любовта като стремеж в сърцето, това са вълненията на емоционалния живот. Второто ниво, съответстващо на клоните, е любовта като чувство в душата, достигащо до Бога и изразяващо се в братско и сестринско приятелство. Третото ниво, любовта като сила в ума, съответстваща на цветовете, е рядко срещана, еволюирала форма на любовта, намираме я при онези, които са подготвени да живеят и дори да пожертват живота си за Божие дело, като Христос. Любовта като принцип в духа, съответстваща на плода, е висшата и всеобхватна хармония, висшето проявление на Любовта, която едва се проявява в света.

И Сведенборг, и Беинса Дуно са възплътели Любовта и Мъдростта в своя живот, след като са ги направили крайъгълни стълбове на своите учения. Те също така са имали изключителни екстарасензорни сили (сиддхи според индийската традиция), характерни за онези, които са достигнали по-напреднал стадий на развитие. Известен е епизодът със Сведенборг, който е видял отдалече къщата си, обхваната от пламъци. Беинса Дуно е бил способен да види много събития от разстояние, едно от които е било убийството на българския премиер, с който е имал разговор година преди това. Най-често обаче такива епизоди са описвани в ситуации, когато е съществувала опасност за някой от неговите последователи. Казано е в Евангелието, че дори и ег-

но Вrabче не пада на земята, без това да е известно на Бога, след като цялото творение живее, движи се и съществува в Божие то съзнание. Тези, които са се изравнили с Божественото съзнание, вероятно са способни да виждат събитията, ставащи в това поле, които са неизвестни за нас останалите. Но още повече поради връзката, която съществува между учител и ученик. Моите предишни проучвания върху „чувствуване от разстояние“ ми показват, че любовта или емпатията е ключовият способстващ фактор.

Ще завърша с две молитвени формули от Беинса Дуно:

Велик е Бог в Любовта си!
Велик е Бог в Мъдростта си!
Велик е Бог в Истината си!
В Любовта си Бог поучава.
В Мъдростта си Бог просвещава.
Милостив и жалостив е Господ.
Неговата благодат владее над
всичко.
Веселието му крепи всичко.
В Господа всичко живее и се движи.
Той е веселие и радост на всичко
живо в света.

Няма Любов
като Божията Любов.
Само Божията Любов е Любов.

*Превод от английски
г-р Светла Балтова*

*Сатурн изгря
в прозореца.
Навътре
се обърнаха очите ти.
Най-трудното те чака -
на тясното си дъно да се спусна -
и пак нагоре да изплува.*

АСТРОЛОГИЯ И ФИЗИОГНОМИКА

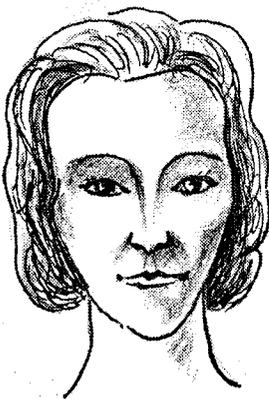
д-р Васил Велев

(продължение)

ДЕВА

Физиогномично описание

Ръстът е среден. **Тялото** е здраво, набито, жилаво и подвижно, с широки рамене. У мъжете често се наблюдават широки бедра и ханш, а при жените – отсъствие на талия. **Кожата** е матова, бледожълтеникава, фина. **Косата** е кестенява и на едри вълни. **Лицето** е продълговато, овално, нежно, с любезен или понякога с насмешлив израз. **Скулите** са изпъкнали, добре развити. **Челото** е високо и разширено в горната си част, заоблено и изпъкнало в средата. **Веждите** са тънки, дълговидни. **Очите** са елипсовидни, сиви или по-тъмни. Погледът е спокоен, наблюдателен, замислен, критичен, понякога стрелкащ, даващ вид на

студенина, пресметливост и затвореност. **Носът** е открояващ се, масивен, леко изгаден, прав и заострен. **Устата** е с тънки устни, от които долната стои малко по-навътре. **Брадата** е леко заострена. **Движението** са умерено подвижни. **Ходенето**

често е затруднено, понеже при вървене обръщат ходилата си навътре.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Дева се проявяват като разсъдливи, наблюдателни, схватливи, критични, анализиращи, любознателни, изобретателни и практични. Те са тихи, кротки, скромни и трудолюбиви, прецизни, методични и точни в работата си. Обичат да учат другите, да им служат, да им помагат и да ги лекуват.

Отрицателни качества: Проявяват тесногърб практицизъм, педантичност и дребнавост. Стават свръхкритични – обичат да намират винаги грешките и слабостите на другите хора. Измислят си въображаеми болести и често говорят за тях, създават усложнения и безпричинни грижи.

Различават се два типа: 1. Чист и спретнат – обръщат голямо внимание на външността си: мъжете са винаги с добре лъснати обувки и с безупречно изгледени панталони, а жените са много придирчиви към облеклото си. 2. Немарлив и неугледен – невзискателни към външния си вид и крайно нестеливи.

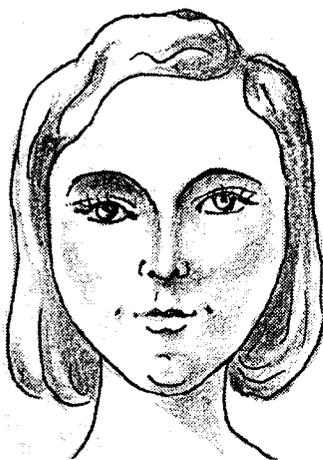
ВЕЗНИ

Физиогномично описание

Ръстът е среден. **Тялото** е стройно, тънко, грациозно, хармонично, със закръглени линии. **Кожата** е светла, румена и

блестяща. **Косата** е руса или кестенява с меки косми, леко начупени. **Лицето** е овално, нежно, с леко изпъкващи скули. **Челото** е хармонично развито, заоблено. **Веждите** са дълговидни, тънки, красиво изписани. **Очите** са светло сини или светло кафяви с красиви дълги мигли. **Погледът** е блестящ, обаятелен и кротък, притежаващ особен чар като на актьор, но често в него е доловима известна хладина. **Носът** е прав, средно голям, правилен, понякога леко заострен с фино изваяни ноздри. **Устата** е малка, а устните са румени, свежи, добре моделирани. **Брадата** е изяцно заоблена. **Движенията** са гъвкави и грациозни, артистични, изтънчени, културни. **Походката** е елегантна, благородна и красива.

Характерологично описание

Положителни качества: Основно качество на родените под знака на Везни е уравновесеността. Те избират винаги златната среда в живота и обмислят преди да действат. Освен това те са деликатни, нежни, учтиви, миролюбиви, с чувство за справедливост, благородни, приветливи, добри, услужливи, честни, любвеобилни, състрадателни, толерантни, с чувство за дълг, защитници на страдащите. Притежават силни чувства и интуиция. Склонни са към изяцните изкуства и същевременно обичат да откриват и поощряват талантите на другите. Романтици и идеалисти, те не обичат грубостта и жестокостта. Обикновено лесно се приспособяват към всички обстоятелства.

Отрицателни качества: Проявяват колебливост, неспособни са да вземат решения и мъчно пристъпят към действие, затова трудно осъществяват добрите си идеи и намерения. Те са нехайно равнодушни и повърхностни, роби на своите чувства и прищевки. Много са впечатлителни, изцяло зависят от другите и при най-малките пречки и нespoлуки преминават от добро настроение към песимизъм и отчаяние.

Отрицателни качества: Проявяват необуздани страсти, агресивност, разрушителност и жестокост. Те са груби, сурови, язвителни, иронични, саркастични, хапливи и предизвикателни, разгразнителни и войнствени. Стремят се към чувствени удоволствия и полови влечения, към слава

СКОРПИОН

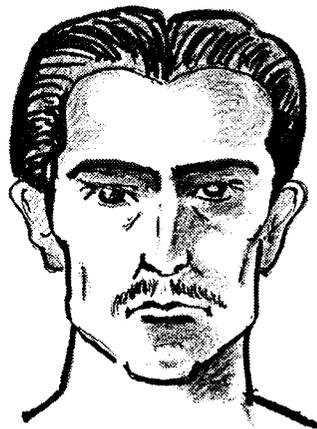
Физиогномично описание

Ръстът е среден. **Тялото** е набито, със здрави мускули, с къс масивен врат, силни и малко огънати крака. Прави впечатление гордата стойка и леко надменното гържане. **Кожата** е медно-жълтеникава и мургава. **Косата** е гъста и черна, с гладки или къдраве косми. **Лицето** е прогълговато, с резки очертания и орлов изглед, изразяващо решителност, енергия и страст. **Челото** е широко, с издадена долна част над веждите. У интелигентния тип челото е по-високо. **Веждите** са големи, гъсти, издадени навън. **Очите** са големи, кафяви или черни, с особен блясък и хипнотична сила. **Погледът** е смел, гързък, упорит, изпитателен, магнетичен, съблазняващ и изкушаващ, на моменти твърде демонично-проницателен. **Носът** е орлов, често изпъква малко напред. **Устата** е голяма, твърда, със стиснати устни. Горната **устна** е тънка. **Брадата** е добре развита, ъгловата, придружена с изпъкваща долна челюст. **Движенията** са енергични, темпераментни.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Скорпион се отличават със силна воля, съържаност, самообладание, критичен и проницателен ум. Те са с неизчерпаема енергия и жизненост, действатни, прями, независими и горди, свободолюбиви, любознателни и ученолюбиви, настойчиви, но обикновено недоверчиви. Имат богата фантазия и са неизчерпаем източник на идеи. Техният постоянен стремеж към търсене и разгадаване тайните на Природата ги води често до мистицизъм. Умеят да пазят тайни.

Отрицателни качества: Проявяват необуздани страсти, агресивност, разрушителност и жестокост. Те са груби, сурови, язвителни, иронични, саркастични, хапливи и предизвикателни, разгразнителни и войнствени. Стремят се към чувствени удоволствия и полови влечения, към слава

и почести. Понякога са много отмъстителни, подигравателни и обичат да критикуват безпоощадно. За тях са свойствени още затвореност, потайност и скептицизъм.

Описани са три типа: 1. Тип „орел“: Тялото е мършаво, лицето е удължено, носът изпъква леко закривен, а големите очи се взират под нависналите вежди. Стойката е горда, нагменна. Тези индивиди са темпераментни, с известно очарование. 2. Тип „скорпион“: Тялото е с мощна мускулатура, кожата, косата и очите са тъмни. Тези хора са по-груби и често са склонни да постигат целите си чрез прилагане на насилие. 3. Тип „гълъб“: Този е висш тип, към който спада най-често видни мистици и лечители.

СТРЕЛЕЦ

Физиогномично описание

Ръстът е висок. **Тялото** е добре сложено, атлетично, с дълги крайници. В зрялата възраст съществува склонност към затлъстяване, най-вече в областта на корема. При жените се наблюдава тенденция към пълни и заоблени бедра и хълбоци (ренесансов тип). **Кожата** е светла, свежа, розова. **Косата** е тъмно-руса или кестенява, рядка, понякога къдрава. Често се наблюдава ранно оплешивяване при мъжете. **Лицето** е продълговато, овално, артистично. Понякога чертите му губиват известна острота. **Скулите** изпъкват напред. **Челото** е високо, развито повече в горната си част. **Веждите** са красиво оформени, дълговидни. **Очите** са сини, сиви или кафяви, малко изпъкнали. **Погледът** е отворен, жив изразителен, жизнерадостен, показващ непрекъсната пулсация на енергия. **Носът** е дълъг, прав, добре оформен. **Устата** е голяма, с добре развити, месести устни, показва винаги добродушна усмивка. **Брадата** е изпъкваща напред, заоблена, месеста. **Движенията** са енергични, много живи.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Стрелец се отличават с достойство и благородство, добродетелност, жизнерадост и оптимизъм, с добро и великодушно сърце. Те са независими, справедливи, откровени, щедри и милосърдни. Обичат да покровителстват, да упражняват авторитет и власт. Дър-

жат за законността и са честни, етични, свободолюбиви, добри организатори, пазители на културните традиции. Някои се отличават с развита широка и вдъхновена мисъл, с религиозно-философски или социално-етичен дух.

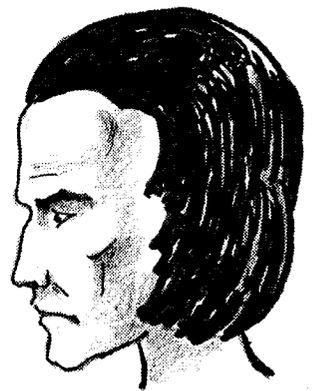
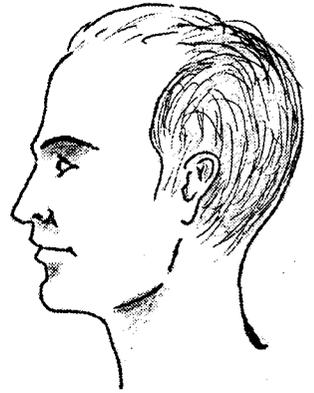
Те са още активни, подвижни, смели, обичат спорта, пътешествията и приключенията.

Отрицателни качества: Проявяват раздразнителност, импулсивност, гневливост, тщеславие и властолобие. Склонни са към недоволство и преувеличаване на нещата, към лакомия, към рискове и диктаторство, а понякога и към скитничество. Често са груби, недогялани, гръмогласни, със сменящо се настроение.

КОЗИРОГ

Физиогномично описание

Ръстът е нисък до среден. **Тялото** е слабо, мършаво, жилаво, с изпъкващи, добре развити кости. **Гърдите** са тесни и хлътнали, **вратът** е тънък и дълъг, **раменете** са отпуснати, **крайниците** – зле оформени, а походката несигурна. **Кожата** е землиста, жълто-мургава, обилно окосмена. **Косата** е черна, гъста и с прави косми. **Лицето** е мършаво, с резки черти, продълговато, с ъгловати форми, изпъкнали скули и хлътнали бузи. Има строг, дори мрачен вид, излъчващ хладина и сериозност. **Челото** е голямо, характерно е с добре развитата и изпъкнала горна част. Обикновено то е набраздено с дълбоки бръчки. **Веждите** са гъсти, ниско над очите, понякога склочени. **Очите** са черни, хлътнали. **Погледът** е сериозен, пронизателен, остър, концентриран, печален и замислен. **Носът** е голям, гърбав, с изпъкваща костна

част, в корена си хлътнал. **Устата** е малка, а устните тесни и стиснати. Долната **устна** е малко издигната, а ъглите на устата са сведени надолу. **Брадата** е тясна, ъгловата, удължена. **Ушите** са големи, до известна степен стърчащи напред, сраснали към ушните кости без месеста част. **Движенията** са бавни, но резки.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Козирог се характеризират с крайна сдържаност, сериозност, затвореност, търпение и издръжливост. Те имат здрав разсъдък и философски наклонности, познанията им са винаги за дълбочени. Работят бавно, но планомерно, тактично, прилежно, с голямо трудолюбие, воля, амбициозност и постоянство.

Те са строги, но справедливи, проникателни, осторожни, пестеливи, честолобиви, дипломатични, *добри организатори*, хора на дълга и реализма.

Отрицателни качества: Изявяват се с песимизъм, меланхолия, разочарование, мнителност и себелюбие.

Те могат да бъдат прикрити, лукави, хитри, зловни, егоисти, деспотични, скъперници, студени, потайни, необщителни, винаги с лошо настроение и незадоволени амбиции. Чувствата им са скрити, не дават външен израз на емоциите си. Често се тревожат и безпокоят за нещо. Винаги застават на особено мнение. В нищо не виждат доброто. Страхът у тях е силно развит, защото гледат на лошата страна на живота.

ВОДОЛЕЙ

Физиогномично описание

Наблюдението е показало, че редом с Везни, Водолей дава най-красиви и хармонично развити индивиди. **Ръстът** е по-често висок. **Тялото** е стройно, изтънчено и елегантно, с представителен, благороден и привлекателен вид. **Вратът** е дълъг, грациозен. **Кожата** е със свеж, светло-румен цвят, понякога госта бледа, без

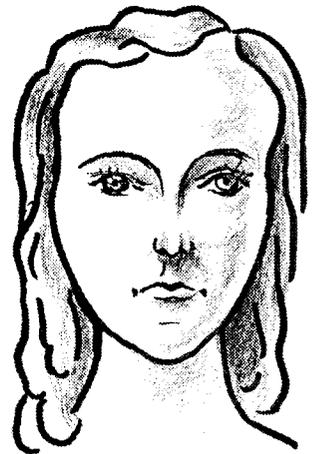
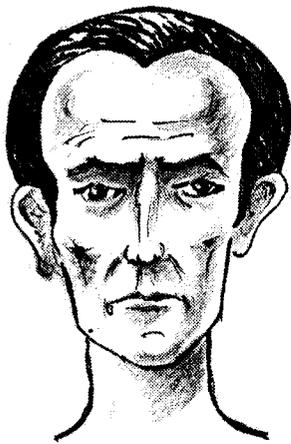
това да се дължи на анемия. **Косата** по-често е руса, дълга, накъдрена, понякога може да е черна. **Лицето** е овално, тясно, но при широк череп, излъчващо интелигентност, внимание и приветливост. В него преобладават правите черти. **Скулите** са закръглени. **Челото** е правоъгълно, добре развито, отворено. **Веждите** са дълговидни. **Очите** са големи, блестящи, живи, силни, с големи клепки. Понякога се срещат и черни, красиви очи. **Носът** е прав, тънък, добре оформен. **Устата** е средно голяма, с еднакво добре оформени, но тесни устни, ъглите на които са извити нагоре. **Брадата** е дълга, добре оформена, месеста. **Движенията** са бързи, грациозни, с резки промени в позата, поради чувствителността на нервната система. От цялата фигура лъха напрегнатост, устрем за действие, за реализиране на нови идеи.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Водолей се отличават с бунта, оригинална, изобретателна и творческа мисъл. Те са хуманни, свободолобиви, толерантни, социални, с чувство за общност и стремеж към братство, предани към една кауза или идея. Интелигентни по природа,

практични, любознателни, с остра логика, те са избор на нови идеи и планове, които обаче трудно осъществяват. Стремят се към велики, възвишени неща, към реформаторство. Те са щедри, пожертвователни, артистични, волеви, решителни. Способни са да господстват над своите чувства и могат да обичат еднакво всички хора. Склонни са към природосъобразен живот.

Отрицателни качества: Непостоянни, с резки промени в настроението, ексцентрични, често със смахнати идеи, нетърпеливи, възбудими, революционно настроени, непрактични, те се отдават лесно на своите влечения, а понякога стават ревностни фанатици. Могат да бъдат прекалено приказливи или пък да

странята от хората, отчуждени, хладни, меланхолични, неустойчиви в убежденията си, безпринципни.

РИБИ

Физиогномично описание

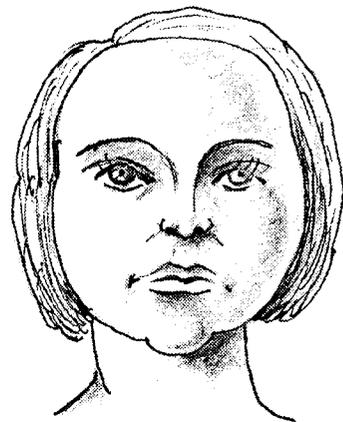
Ръстът е нисък до среден. **Тялото** е със закръглени форми, предразположено към затлъстяване. **Раменете** са заоблени, шията е нежна, **костите** са грацилни, а подкожната тъкан е дебела и халтава. **Краиниците** са къси, а стойката леко наведена. **Кожата** е бледа, изглежда като че ли висе отпусната върху тялото. **Косата** е мека като коприна, оцветена в потъмни нюанси. **Лицето** е кръгло, с добре оформени бузи. **Челото** е закръглено, изпъкнало. **Веждите** са тънки, гъбовидни. **Очите** са светлокафяви, сиви или потъмни, големи, кръгли, подпухнали, сънливи, влажни, т. н. „риби очи“, нежни и благородни, а понякога хладни, „стъклени“. **Погледът** е загадъчен, мечтателен, показващ богат душевен живот или апатия. **Носът** е къс. **Устата** е средно голяма, устните – пълни, леко издадени. **Брадата** е малка, закръглена. **Движенията** са бавни и несръчни, но в някои случаи грациозно изящни.

Характерологично описание

Положителни качества: Родените под знака на Рибите се характеризират с огромно въображение, мечтателност и фантазия. Ръководят се главно от чувствата и интуицията си. Те са скромни, добродушни, искрени, приветливи, впечатлителни, хора на саможертвата. Те са верни приятели, с чиста любов, романтични натури с художествено чувство и силни духовни стремежи. У тях е развито религиозното чувство и понякога се отдават на монашески живот. Между тях се срещат екстрасенси, медуми и ясновидци.

Отрицателни качества: Непостоянни, лесно се отдават на настроенята и често стават жертва на външни влияния и на своите чувства. Те са твърде небрежни към себе си, липсва им самоувереност, роби са на своите влечения. Едни от най-непрактичните хора с бедна индивидуалност, те рядко биват разбирали от околните. Сред тях се срещат хора, склонни към пристрастяване с алкохол и опиати.

Описани са два типа: 1. Тип „кут“: това са по-високи, пълни хора, които се движат с видима несръчност. Те притежават благородна душа и емоционална отривистост. Срещаме ги най-често като учители и психолози.

2. Тип „делфин“: те са по-дребни и подвижни, отличаващи се с грация и изящество, с интелигентност и художествено чувство. Стават често художници, музиканти и поети.

В заключение ще повторим най-типичните отличителни черти на всеки от зодиакалните морфологични типове. При зодия **Овен** се наблюдава леко завит нос като на овен, заедно с прави и гъсти вежди, издадена долна част на челото и характерни промени в зъбите. При зодия **Телец** е типично масивното тяло с къс, дебел врат. При зодия **Близнаци** изпъкват гългият, тънък и заострен нос, тънките устни и заострената брадичка. При зодия **Рак** са най-характерни очите и устата. При зодия **Лъв** отличителни белези са високото чело, типичният нос и леко увисналата долна устна. При зодия **Дева** има издадени скули, тънки устни и характерен нос. При зодия **Везни** наблюдаваме красиво лице с малка уста и добре изпъкнали устни. От погледа прозира известна хладина, а усмивката показва винаги еднакъв израз. При зодия **Скорпион** най-типични са очите с техния особен блясък и гързък, изпитателен поглед. При зодия **Стрелец** има високо чело, правилен нос, месести устни и ранно оплешивяване; при жените изящно лице и горна част на тялото при несъразмерно широки бедра и голям корем. При зодия **Козирог** са характерни челото, очите с печален, замислен поглед и стиснатата уста със завити надолу краища. При зодия **Водолей** най-типични са очите и носът. При зодия **Рибите** най-характерни са кръглите влажни очи и пълните, издадени устни.

Илюстрациите са от автора

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

Георги Стойчев

Мит ли е магическата пръчица или красива мечта? Понякога красивите мечти са по-реални от заобикалящата ни действителност, защото те са самата духовна реалност. В беседата "Каквото попросите" от 4.06.1924 г. Учителят казва: "Иде време, когато Дървото на живота ще бъде посято. Христос иде на Земята да донесе дървото на живота, т. е. магическата пръчица. Тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина."

За да се домогнем до същността на магическата пръчица според казаното от Учителя, е необходимо, макар и бегло, да се запознаем с древния символ Дървото на живота. Този символ е най-важният в юдейската Кабала, замислян по всяка вероятност от египетското и халдейското Таро. Учителят казва: "Кабалата е сбор от закони, които работят в материалния свят."

Дървото на живота има своя геометрична структура, върху която са изобразени двата процеса: инволюция и еволюция – огненият меч и змията. Геометрията според Учителя "разкрива реалността на нещата. Тя разглежда линиите не само във външния, но и във вътрешния живот на човека. "Дървото на живота символизира Големия живот на Всемира, в който човекът е само частица земен прах, но тази малка частица е точно копие на цялата система. Когато говорим за човека, имаме предвид неговите неизчерпаеми възможности за развитие, защото Ангелите също са били човешки същества при други условия на съществуване. Има само една форма, създадена да прояви Космическия разум. Тя е Човекът. Поради тази причина той е наречен микрокосмос.

"В начало бе Словото и Словото бе у Бога и Бог бе Словото." Словото или първичната вибрация е слизаният, инволюционен импулс, мечът – огнената искра, възпламенила в миг спящата материя, събрана в една определена точка на Безкрая. Вибрацията се превръща в атоми, или помага на вакуума, както днешните учени твърдят, на "празното пространство" да се превърне в реално съществуващо. Така се образуват световите – сферите, представляващи средоточия на различна по степеня на своята еволюция материя, еманация на Божествения Дух. Всички светове са изпълнени с живот. Съ-

ществата, които ги населяват, наричаме Ангели. В еврейската Кабала сферите, които те обитават, носят наименованието Сефироти. Пламтящият огнен меч или Словото е силата на живота, която се стреми да влезе дълбоко в материята, за да я оживи. Еволюционният процес е представен чрез образа на змията, мъдростта, потокът, чрез който индивидуалната душа се слива отново със своя Създател. Любовта и Мъдростта, Словото сътворява световите и ги обединява в единно Цяло.

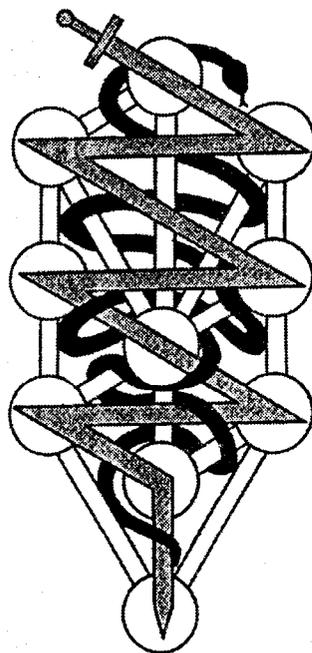
Геометричната фигура на Дървото на Живота е графичен образ на:

Космичния Разум или живота на Великия космичен човек, който изпъва дълбините на Безкрая, времето на Вечността.

Седемте свята, където функционират десетте чина ангелски йерархии – второто, третото и петото ниво са поляризирани.

Седемте Духове Божи, разпрободени по всичката земя. "И светът на Слънцето ще бъде седмокраен, както светът на седем дни."

Горните три сфери, които обхващат първото и второто ниво, в макрокосмичен

I ниво

II ниво

III ниво

IV ниво

V ниво

VI ниво

VII ниво

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

смисъл са свързани със Света на архетипите. Върхът на триъгълника, който те образуват, сочи нагоре. Този свят е царството на Словото-Дух.

Вторите три сфери, които обхващат третото и четвъртото ниво, са свързани с умствения свят. Върхът на триъгълника, който те образуват, сочи надолу. От този свят започва пътят на чистия Разум – Словото – Дух надолу, във все по-гъстите материални нива на проявление.

Третите три сфери, които обхващат петото и шестото ниво, са свързани с астралния и етерния свят. Върхът на триъгълника, който те образуват, сочи също надолу. Словото – Дух прогължава своя път към нивата на най-дълбока кристализация. Седмото ниво е светът на физическите форми.

В микрокосмичен смисъл, първият триъгълник е свързан с безсмъртния Божествен Аз на човека. Следващите пет сфери, които обхващат третото, четвъртото и петото ниво, са свързани с егото, което е материалното съответствие на човешкия Аз в умствения и астралния свят. Шестото и седмото ниво са свързани с физическия свят. Световите над физическия са недостъпни за масовото съзнание, тъй като множеството от хората нямат изработени сетива, за да ги възприемат. В човека, най-висшето творение на долното седмо ниво, има вложени възможности, духовни органи, чрез които той по закона на съответствието може да влезе в контакт с всички по-горни светове. В окултната традиция на гребността, в окултните лекции на Учителя Беинса Дуно, тези органи се наричат чакри. Ако разгледаме внимателно структурата на Дървото на живота, ще открием три вертикални колони – централна, дясна, лява. В човешкото тяло те имат своите съответствия. Централната колона съответства на канала Сушумна в гръбначния стълб, по който се изкачва силата Кундалини. Двете странични колони – дясната и лявата, са свързани с поляризираната духовна сила в човека: светлото и тъмното начало – Слънцето и Луната. В окултната философия те се наричат Ида – негативната лунна енергия и Пингала – позитивната слънчева енергия и са най-важните от множеството канали, по които се движи поляризираната енергия.

В Стария завет, Новия завет и третия Завет на Учителя Беинса Дуно десетте сфери, изобразени върху символа Дървото на живота, имат различни наименования. Ще се опитаме да направим паралел между Кабалата на Юдаизма, Християнството и учението на Учителя Беинса Дуно. Наименованията на Йерархиите при Учителя Беинса Дуно са взети от “Завета на цветните лъчи на светлината”. (виж таблицата)

Естествено ще бъде, когато говорим за Дървото на живота, да не пропуснем другия символ – Дървото за познаване на доброто и злото. Важно е да се отбележи, че Дървото на живота е било посадено в центъра на райската градина, така както гръбначният стълб се намира в центъра на човешкото тяло, а Дървото за познаване на доброто и злото е периферен образ, който отбелязва само определен момент от живота на цялата система, която нарекохме Великия космичен човек.

Райската градина не е място, а състояние на съзнанието; следователно райят има отношение към вътрешния живот на човека. В своя вътрешен свят той трябва да разбере закона на свободата и произлизащите от нея отговорности. Вътрешният свят на човека се изгражда от неговите чувства и мисли. Те трябва да се пресътворяят, да възкръснат за живот на едно по-високо ниво.

Тогава човекът ще се превърне от частица земен прах в малка светеца звезда.

Когато се говори за грехопадението, на първо място се посочва грешката на Ева. В лекцията “Разумни методи” ООК 1929 г. Учителят отбелязва трите грешки на Адам. След като наименувал всички животни и птици, Адам се почувствал сам, защото достоен помощник за него не се намерил и той пожелал както птиците небесни и четириногите да има другар. Това е неговата първа грешка. Адам се вгледа и пожелал нещо, което беше присъщо на едно по-ниско стъпало на съзнание. След като Бог сътвори жената от неговото ребро (това е друг символ, за който тук няма да говорим), той каза: “Тази е кост от костта ми и плът от плътта ми.” Адам се раздели вътре в себе си на две самостоятелни половини и едната част го напусна.

Вътрешната хармония между полюсите на живота беше изгубена. От този момент

НАИМЕНОВАНИЕ, ДУХОВНА СЪЩНОСТ, ПЛАНЕТЕН СИМВОЛ

Юдаизъм сфери	Християнство Йерархии	Учителят Б. Дуно Сфери-Йерархии	Духовна Същност	Планетни символи
Кетер	Серафими	Дух на Любовта	Единение с Бога	
Хохма	Херувими	Дух на Живота	Мъдрост	Зодиака
Бина	Престоли	Дух на Светостта	Разум	
Хесед	Господства	Дух на Мъдростта	Милосърдие	♃ ♄
Гебура	Сили	Дух на Душата	Строгост	♂ ♀
Тифарет	Власти	Дух на Истината	Красота	♁ ♀
Нецах	Началства	Дух на Силата	Победа	♂ ♀
Ход	Архангели	Дух на Благостта	Великолепие	♁ ♀
Иесод	Ангели	Христов Дух	Основа	☾ ♀
Малкут	Човеци	Светият Дух	Царство	♁ ♀

човешките същества трябваше да я търсят отвън. Адам се раздели вътре в себе си – втората грешка и яде от забранения плод – третата грешка. В апокрифното евангелие от Филип пише: “Адам е изял плода от дървото, което ражда животни. Плодът на дървото на животните е родило хората-животни.” Може би “изял” в този цитат означава именно пожелал. На много места в своите беседи и лекции Учителят Бейнса Дуно обяснява грехопадението на първите човечеци с думата “непослушание”. Непослушание спрямо закона, който регулира продължаването на рода така, че да се запази чистотата на отношенията. Вместо това, тогавашното човечество е попаднало под влиянието на определени същества, които са целели да спънат духовното му развитие за да деградира. Процесът е свързан със символа на Дървото за познаване на доброто и злото. Дървото за познаване на доброто и злото е част от Дървото на живота. То има своя смисъл и значение в определен етап от развитието на човешкото съзнание при сливане на Духа в материята, съответно при процеса на възлизане. То е тясната врата, която се затваря след грехопадението, и която човек с огромно лично усилие трябва да отвори, когато се освободи от греха, за да влезе отново в духовните сфери. Учителят казва: “Трехът е сила в природата, която демагнетизира атомите.” “Отровната храна, която човек яде в рая, е причина да затънат хората в грехове.”

Христос донесе друга храна от Дървото на живота: “Който ме яде, има живот в себе си”. С други думи, Христос не е някаква религиозна мечта за по-добър свят, а реалност, която трябва да се практикува.

Днешният човек трябва да се научи да отваря вратата, или да отключва пътя на духовната сила, наричана от всички окултисти Кундалини. Запалването на чакрите – вратите към различните светове, е свързано с движението на силата Кундалини нагоре към мозъка. Учителят казва за магическата пръчица: “Тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина.” С други думи, магическа пръчица притежава този, който може да насочва духовната си сила към мозъка. Нейното издигане е бавно, а линията на движение е змиевидна. Това е едно от съображенията Кундалини да се свързва с образа на змията. Другата причина е, че при инволюционното движение, слизайки в света на поляризициите, на тъмнината, тя се натоваарва с негативна енергия, превръща се в символ на неудържим полов нагон, придобива демонични характеристики. Сама по себе си Кундалини не е нито добра, нито лоша. Когато човек се научи да употребява своя интелект за доброто на човечеството, а не както е в момента, той безпрепятствено и безопасно ще може да я използва. В окултната наука се приема, че това е силата, чрез която работи Светият Дух.

В днешният човек са събудени долните три физически чакри, двете най-долни от ко-

ито определено са свързани с Дървото за познаването на доброто и злото. Време е енергията да се издигне до четвъртата, сърдечната чакра, или магическата пръчица да докосне човешкото сърце. Това е пътят на Любовта, за който говорят всички велики Учители. Учителят Бейнса Дуно в беседите и лекциите си даде множество гимнастически упражнения, Паневритмията, музикални упражнения (песни) и психически упражнения за самонаблюдение, за да се отворят вратите на тази сила в различните тела на човека – целта на всички окултни школи.

Един дребен символ на магическата пръчица е турса – обикновена пръчка (в Индия – бамбукова) със седем колена, колкото са големите чакри в човешкото тяло, с шишарка на върха.

Турскът не е само символ, но е един от важните атрибути, участващи при посвещението.

Жрецът намагнетизирвал бамбуковата пръчка и я поставял до гръбначния стълб на кандидата. Така той помагал на кандидата за посвещение да отвори врата между физическото и астралното тяло, за да премине съзнателно в по-горното, астрално поле. Вместо пръчка в някои мистерии се е употребявала куха желязна тръба, която е била използвана с течащ огън, магнетичната сила на жреца или Гуру. Има статуя на Буда, на която се вижда как от теменната чакра нагоре се издига огнен стълб. Това е магическата пръчица, светещата духовна сила, която тече по гръбначния стълб, оживява всички чакри, всички тела и ни свързва с Безграничния, с Абсолютния, с Бога. В беседата “Видя го Исус” от 1926г. Учителят казва: “Пръчицата е благословено нещо, защото е излязла от рая. Какво разбирате от това? Откак Адам излезе от Рая, той взе пръчицата и я употреби като остен за млекопитаещите, а магиите направиха една малка пръчица и я скриха в мантията си.” Остенът е грубата сила, страданието, което подтиква физическия човек (млекопитаещото) да работи. Малката магическа пръчица е духовната сила, която магиите имат вътре в себе си, в мантията, която е символ на събудените за живот духовни тела.

В беседата “Плодът на дървото” от 1925 г. Учителят казва: “Роденият от Дух и вода, като види наскърбени души, няма да каже:” Такава е Волята Божия”. Някоя майка плаче. Ще я попита: “Защо плачеш? – “Детето ми умря”. – “Не плачи, то сега ще гоиде”. Ще тропне с пръчицата си и детето пристига. “Ето, твоят Драганчо е жив”. Друга майка плаче. Защо? – Нейната мила Марийка умряла. Той тропне пак с пръчицата си и Марийка идва. Това прави Новото учение – възкресява мъртвите души.”

Магическата пръчица не е мит, нито красива мечта. Тя е самата духовна реалност.

ПЕСНИ НА БЯЛОТО БРАТСТВО,

Издателство „Бяло братство“, 1999 г., 220 стр., цена 14лв.

Сборникът съдържа песни и инструментални творби от Учителя Бейнса Дуно – Петър Дънов и от негови ученици.

В школата на Бялото Братство музиката се използва като мощно средство за духовна работа. Музикалното творчество на Учителя въплъщава част от вниманието, любовта и значението, които той е отдавал на музиката като средство за пробуждане на Божественото съзнание у хората. Това творчество е плод на един свещен проблясък, в който една Божествена идея се превръща в музика. То носи особена, неподдаваща се на анализ самобитност, свързана както с източника, така и с предназначението и въздействието на тази музика.

Настоящото издание се базира върху известните досега музикални сборници, отпечатани в периода 1921–1949 г., към които са прибавени непубликувани до сега творби – 16 мелодии на Учителя и 6 текста към негови творби. Включени са и 10 песни на негови ученици, имащи място в музикалния живот на Братството.

ДА СЕ СВЪРЖЕМ С ВИШЕТО СИ АЗ, Хенри Рийд,

ИК „Хермес“, 2000 г., 316 стр. цена 5.50 лв.

Контактътворството или провеждането на информация (английската дума „channeling“ означава буквално канализиране) от други измерения и „светове“ е безспорно един от най-интригуващите феномени от древността до днес. Психологът Хенри Рийд разглежда обстойно различните аспекти на това явление – от най-атрактивните му форми – медиумизма или осъществяването на контакт с духове, до неговото приложение в ежедневието.

Да осъществи контакт с висшето си Аз, да получи информация от своя висш ум може всеки от нас, който се настрои на висшите човешки добродетели. В книгата са дадени множество практики за развиване на тази връзка, за търсене и получаване на информация от „вътрешния космос“ – медитация, предизвикване на сънища, визици, артистични проводници на творчество и др. Авторът цитира многократно опита, възгледите и препоръките на прочутия ясновидец на Америка Едгар Кейси, чието послание към Всички, които биха желали да вървят по пътя на самоусъвършенстване, е да търсят и разширяват връзката с Бога, без да си поставят като самоцел развиването на парапсихични способности, самото разширяване на съзнанието посредством молитва, служене и вяра води след себе си развитие на допълнителните сетива, тогава, когато човекът е узрял за тях. В противен случай „оръжието“ на отворения проводник може да се обърне срещу притежателя му.

Живият разговорен стил на автора, който илюстрира богато повествованието си със случаи от практиката си, прави книгата достъпна за всички категории читатели и допринася тя да се чете на един дъх.

УТРОТО НА ЕДНО ПРОБУЖДАНЕ, Добрин Будинов, Издателство ЕТИ – 2000, 2000 г., 190 стр., цена 3.50 лв.

С радост ви представяме един двоен дебют – първата книга на автора Добрин Будинов и на Издателство ЕТИ – 2000.

Добрин Будинов

УТРОТО НА ЕДНО ПРОБУЖДАНЕ

Книгата запълва една празната в българската художествена литература. Можем да я наречем условно „духовен роман“ – повествование за първите духовни стъпки на автора, скрит зад псевдонима Добрин Будинов; искрено и въдържено споделяне на опитностите на една пробуждаща се душа. Не са търсени особени художествени похвати, въздействието произтича от една рядко срещана естественост и спонтанност на авторския изказ. Книгата е построена върху диалога между младия човек и възрастната жена,

която постепенно разкрива пред него един свят на хармония и плътността и със словото си, музиката и със силата на собствения живот го побежда към духовния учител Бейнса Дуно. Героите на повестта са съществуващи лица, само някои от имената са променени. За разлика от своя герой, действителният автор очевидно е навлязъл дълбоко в същността на това духовно учение, осъзнавайки, че „движението в обективния свят е движение на субективния свят в самия себе си“, тъй като „когато безкрайното Начало или Безкрайният свят се е ограничил, се е създал обективния Божествен Свят. А от обективния Божествен Свят, се е създал субективният, т.е. вътрешният човешки свят. От субективния или вътрешния свят на човека се е създал сегашният обективен или външен свят“.

Към диалога се прибавя и гласа на едно младо момиче за да образува едно трио от души, което създава радостната и кристално – прозрачна атмосфера на книгата.

ОКУЛТНИ УПРАЖНЕНИЯ, Учителя Петър Дънов, Издателство „Бяло братство“, 2000 г., 322 стр., луксозно издание, цена 10 лв.

Това е една фундаментална книга, плод на дългогодишен колективен труд, в която са събрани методите за работа, дадени в школата на Бейнса Дуно (Учителя Петър Дънов). Упражненията, извадени от беседите и лекциите, са подредени в четири основни раздела: Психически упражнения, музикални, дихателни и физически упражнения.

За пръв път в систематизиран вид могат да бъдат намерени практиките за духовно и физическо развитие и самоусъвършенстване, които определят спецификата на една духовна школа. Предлаганите методи обхващат всички области и нища от живота на ученика: Като се започне от разделите, съдържащи упражнения за развиване на връзката с Бога и висшите светове, със звездите, планетите и техните енергии, упражнения за концентрация, съзерцание, размисление и медитация и упражнения за осъзнаване силата на мисълта, методи за изграждане на специфични добродетели и трансформиране на отрицателните качества, и се до стигне до работа със структурите и органите на физическото тяло и съзнателно взаимодействие с четирите елемента. Показано е значението и въздействието на геометричните фигури и числата, на думите и буквите, както и начини за връзка с трите природни царства. Цитирането на съответната беседа и том след всяко едно упражнение дава възможност да се проследи контекста, в който то е било дадено. Книгата ще бъде интересна както за читатели, които за пръв път се запознават с една съвременна езотерична школа, така и за тези, които с години прилагат духовните практики, дадени от Бейнса Дуно и за пръв път ще могат да ги намерят прецизно и задълбочено систематизирани в една книга.

Редакцията ще отдели място и на други ваши размисления, становища, идеи.

ИСТИНАТА

Най-простото и най-лесно нещо за разбиране е Истината. Най-трудното обаче е пътят към нея. Ако тръгнем дори към една проста истина, ще видим колко пречки ще срещнем: отклоняване, прибавяне на несъществуващи факти, лъжи. На пътя към Абсолютната Истина, която е връх на Великите добродетели – Любов, Мъдрост и Истина, също има непреодолими прегради.

В общи линии тя представлява онзи огромен потенциал, който е причина за всичко видимо и проявено във Вселената. В нея е скрита тайната на живота. За нея Учителят казва: „Ако човек разгадае тайната на живота, животът ще се разпадне, ще се унищожи.“... От тези думи се вижда, че Абсолютната Истина е недостъпна за познаване, но може да служи като маяк, който да показва посоката и пътя на нашето развитие. Вървейки по този път, човек открива други истини. Идва време, когато Провидението дава възможност на тези истини да се открият.

Но кое е актуалното?

Човек има две страни: материална и духовна. За да съществува и се развива, е необходимата храна и за двете.

Всички хора се хранят, за да живеят, но някои виждат храната само като средство за задоволяване на глада. Медицината е създавала някои правила за хранене, но те не са достатъчни, защото позицията, от която тя изхожда, е чисто материалистична.

Нашият Учител ни е дал всички необходими правила за хранене, за да улесним преобразуването на храната в енергия. Ако човек би могъл да се ползва директно от природния етер, ще отпадне дългия път на хранителната верига – растение, животни, човек. Това могат да правят съществата, завършили земната си еволюция и идващи на Земята за изпълнение на някаква мисия.

Учителят казва: „Материята е кондензирана енергия. Енергията е кондензирана светлина“ (тази връзка е изразена чрез формулата на Айнщайн $E=mc^2$). „Светлината е кондензирана мисъл“ (това е демонстрирано многократно, когато чрез концентрация се генерира енергия на разстояние). „Мисълта е кондензирана Любов. Любовта е кондензиран Дух, а Духът е проявление на Бога“.

От тук се вижда, че Бог е Любов и по съдържание. По обратния път на формулата, един дух слиза в материята и след като изпълни задачата си, се дематериализира.

Духовната страна на човека също има своите потребности.

Всички хора мислят, но мисълта им е насочена различно. Обществото е създавало училища, които развиват ума на подрастващите и в които те придобиват знания. Това е добро и е необходимо, но то също е ограничено в рамките на материалния свят.

Учителят разширява полето на мисълта и дава необходимата насока. Това са молитви, формули и духовни песни. Той акцентира много върху ефекта от музиката. Учителят казва, че човек трябва поне 15 минути да пее през деня. Народната мъдрост „Който пее, зло не мисли“ показва връзката на песента с мисленето.

Мисленето е най-важният фактор за човешката еволюция.

Цялата Вселена е пропита с едно разумно космично съзнание. То обхваща пространството с една висока космична честота. Ако можем да повишим честотата на нашето съзнание, бихме се ввели в Космичното Божествено съзнание и бихме станали „едно с Бога“. Това е целта на нашето развитие – да развием Космично съзнание, с което човек прониква в умствения свят, където са заложени всички истини за всеки и всичко в минало, настояще, бъдеще. Тук Истината е пълна и единствена. За това съзнание Учителят казва: „Свръхсъзнателният живот е граница, към която се приближаваме. Свръхсъзнанието ще даде друго направление на човешката еволюция. От дълбочините на подсъзнателния живот, към равнините на съзнанието и самосъзнанието, човек се издига към върха на свръхсъзнателния свят.“

Пътят към крайната цел е дълъг и труден. За да се развие свръхсъзнанието, човек трябва да пребивава в молитва, размисление и концентрация. Той трябва да преодолее и една „височина“. Това е Великата Добродетел – Любовта, която трябва да опознаем, разберем и приложим. Точно за тази голяма трудност „по пътя“ идва Учителят на Земята. Затова казваме за Него, че е Учител на Любовта.

Радо Радоков, Варна

ИЗВОРЪТ НА ДОБРОТО

Лилия Тодорова, 13 г.

Кога се създава той? Никой не може да отговори на този въпрос.

Едно е сигурно – в душата на човека изворчето на доброто бликва от добрите думи, защото както е казано в Библията: “В начало бе Слово.” Даже и човекът, който има сърце камък, и той се вслушва в добрите думи. Те са вълшебни като жива вода – навсякъде си пробиват път, а както се казва: “Блага дума железни врати отваря.”

За моята родина България Началото е поставено много отдавна – преди повече от 1300 години.

Отдавна са пресъхнали първите изворчета на руническите знаци на прабългарите. След създаването на българската държава – славяни, прабългари и траки, слепи и безверни, пият от при извора знание – гръцки, латински и еврейски, без да разбират, без да чувстват, защото чуждата вода е ледена и горчива.

Славянското слово, младо и неопитно, трябва да създаде свой извор, за да могат жадните да бъдат утолени. И най-сетне, в средата на 9 век “благодатният гръжд на буквите, създадени от славянските първоучители Св. св. Кирил и Методий и делото на техните ученици гаряват нашите предци с благодатта на Словото.” И неговите семена поникват, разбрани и сладки “като глас на меден звънец”.

Влизам на пръсти за кой ли път в храма “Св. Богородица” в Стария град (Пловдив). Сред апостолите на Христа Захари Зограф е изографисал преблагословените отци на нашето писмо и четмо Св. св. Кирил и Методий. Светлина струи около лицата, а буквите като лавров венец презгръщат образите им. И тук, възряна в тези стенописни изображения, аз наистина проумявам стиховете на Кирил: “Слушайте словото, защото от Бога дойде, словото, което ни подготвя да познаем Бога.” Защото безкнижната душа е сляпа, жадна, глуха и мъртва.

Не са малки заслугите на моя роден град Пловдив за укрепване устоите на българското слово през Възраждането. Тук за първи път преди повече от 140 години се празнува 11 май, денят на славянските отци; поставя се началото на издателската и книжарска дейност. Много ценни са творческите дела на моите съграждани. Те се знаят и ще бъде нескромно и излишно да се изброяват.

...Моят път към Словото–първоизвор започва от ручейчето на майчината реч и продължава чрез общуване с книгите, най-голямото богатство в нашия дом.

В голямата ни библиотека до “История славянобългарска” лея е поставила и “Тълкуванията речич на българский и на руский” (събралъ, изработилъ и на святъ изважда Найденъ Геровъ).

Първият том излиза преди 104 години, през април 1895 г. Тълковният речник съдържа 70 000 думи, 10 000 пословици и обрати на народната реч. Разгръщам страниците на това словесно съкровище, ценен извор на просвета и родолюбие. И ми се иска с думи от този речник да изразя тревогата си от “скъдните речи”, “тъмения” поглед и “умствената недородица” в нашите съчинения.

...На двеста метра от дома, където е работил Найден Геров, се намира издателство “Христо Г. Данов”, създадено още през ранното Възраждане. Тук са отпечатани първите книги за българските ученици “Старопланинче” и “Летоструй”, за да “образоват ума на младите, да облагородят сърцата им и да ги подготвят за по-добър живот”.

Сред книгите на издателството най-много ме вълнува тефтерчето на Левски с неговите чисти сметки: за пликкове – 3 гроша; за игли за шев – 0,20 гроша; за книги – 10 гроша; за шекер – 4 гроша; за една ока барут – 18 гроша; за сирота жена – 105,10 гроша. “Ако губя – губя само мене си, ако печеля, печеля за цял народ.”

Само живата вода на родното слово може да даде сили на ожагнените души. Прав е писателят Н. Хайтов, че “никога досега у нас не се е усещала по-силно нуждата от връщане към езиковите първоизвори, за да полекуваме в тях ревматичните болки на съвременния книжовен език, вместо да налитаме толкова стръбно на чуждиците”.

Заблатнява езиковата ни река. Трябва ли да забравяме легендата за живата вода?

ТРИТЕ ДЪРВЕТА

Имаше някога три дървета, които растяха на един хълм в гората. Веднъж, като споделяха своите надежди и мечти, първото дърво каза: «Надявам се някой ден да стана ракла за съкровища. Ще бъде пълна със злато, сребро и скъпоценни камъни. Може би ще бъде украсена с резба и всеки ще вижда красотата ми.» «Аз пък – каза второто дърво – някой ден ще бъде могъщ кораб. Ще возя крале и кралици през моретата до всички краища на света. Всеки ще се чувства сигурен на борда ми, защото бронята ми ще бъде здрава.»

Накрая третото дърво каза: «Аз искам да израсна като най-изправеното и най-високото дърво в гората. Хората ще ме виждат на върха на хълма, ще гледат нагоре към клоните ми и ще мислят за небесата и Бога, и за това колко близо до тях съм стигнал. Аз ще бъда най-голямото дърво на всички времена и хората винаги ще ме помянат.»

Няколко години се молиха трите дървета мечтите им да се изпълнят. Един ден група дървари дойдоха в гората. Единият от тях се приближи до първото дърво, огледа го и каза: «Това изглежда здраво дърво. Мисля, че ще мога да го продам на дърводелеца.» И започна да го сече. Дървото беше щастливо, защото вярваше, че дърводелецът ще направи от него ракла за съкровища. Дърварят, който застана при второто дърво, каза: «И това дърво изглежда яко. Ще мога да го продам в корабостроителницата.» Второто дърво също беше щастливо, защото знаеше, че така ще стане могъщ кораб.

Когато дърварите дойдоха до третото дърво, то се уплаши, защото знаеше, че ако го отсечат, мечтите му няма да се сбъднат. Един от тях каза: «Аз не търся нещо специално, така че мога да взема това дърво» – и го отсече.

Когато първото дърво пристигна при дърводелеца, от него направиха хранилка за животните. Поставиха го в плевнята и го напълниха със сено. Съвсем не беше това, за което то се бе молило.

Второто дърво беше одялано и от него направиха малка рибарска лодка. Това сложи край на мечтите му да стане могъщ кораб, който превозва крале и кралици.

Третото дърво беше просто разсечено на големи парчета и оставено само в тълмината на килера.

Минаха много години и дърветата забравиха за своите мечти.

Тогави една нощ в плевнята дойдоха мъж и жена. Тя раждаше и те поставиха новороденото бебе в коритото, което беше направено от първото дърво. Мъжът много искаше да направи креватче за бебето, но засега коритото трябваше да стане негово люлка. Дървото усети важността на това събитие. То разбра, че носи в себе си най-голямото съкровище на света.

Години след това в лодката, направена от второто дърво, се качиха група мъже. Единият от тях беше уморен и заспа. Докато плуваха, се надигна огромна буря и дървото се разтревожи, че няма да бъде достатъчно здраво, за да издържи и да съхрани хората. Мъжете също се разтревожиха и събудиха онзи, който спеше. Той се изправи, вдигна ръка и каза: «Мир!» И бурята утихна. Тогави дървото разбра, че носи в своята малка лодка Краля на кралете.

След време някой дойде и взе от тълния килер третото дърво. Понесоха го по улиците, а хората се подиграваха на човека, който го носеше. Накрая този човек беше прикован към дървото и така го издигнаха във въздуха, за да умре на върха на хълма. Когато дойде неделята, дървото разбра, че е било достатъчно силно, за да издържи изправено на върха на хълма и че е било толкова близо до Бога, колкото изобщо е възможно.

Ние не винаги знаем какво планира Бог за нас. Ние знаем само, че Неговите пътища не са нашите пътища, но Неговите пътища винаги са най-добрите.

Когато нещата не вървят по твоя начин, винаги знай, че Бог има план за теб. Положи вярта си в Него и ще получиш големи дарове.

THE PRAYER

Prayer is a conversation of the soul with God. To pray means to send your report to that centre from which you have emerged. What are you going to write in the report? About the work which you have done. In reply to this you will receive peace and enlightenment.

Without prayer a person cannot make progress. Christ himself prayed every night. He had a great deal of knowledge but He prayed every night. As if He needed to pray!... The Apostle Pavel says: "Be constant in prayer!" and Christ teaches: "Watch and pray!"

Prayer has a threefold character. It is equivalent to breathing. People should pray as a means for the soul to breathe in order to assimilate things. Prayer is essential to the soul. It is the contemplation of the most sublime feelings. With prayer we see the child praying, it is a call; just as breathing is necessary for the body, so is prayer necessary for the soul.

Prayer is a Divine impulse. Therefore it is said that we should pray in every circumstance because it has an influence on all spheres of life. Prayer has the power to heal any infirmities and illnesses. All our work will be successful if you begin the work with prayer. Whoever perseveres in prayer will see and confirm that the Lord is true; but you must persist in prayer until such time that you lose the urge to pray, which shows that your prayer has been answered positively or negatively. But prayer should express our gratitude for all the good things and blessings which God is giving us.

The best exercise in human life is prayer. At present there is no better exercise in the word

then prayer. Prayer is one of the best methods of purifying the mind and the feelings.

And so remember the following Truth: There is no greater thing in life than prayer. Whatever else people say to you, don't forget the meaning and necessity of prayer and communion with God. No knowledge, no Love, no Wisdom in the world could compare with prayer, with a person's communion with the Primary Principle. There is no greater moment than when one direct one's eyes and heart upwards towards the One, Who has given you everything. If you continue

working in this way throughout the year, you will always be joyful and happy and you will feel the presence of God. In all circumstances prayer will have the power to help.

When you pray, you should concentrate so that you can forget everything else around you. Your thought should be directed

exclusively towards God. No other image! Then your prayer will be received. True prayer means turning deeply within yourself, isolating yourself; nobody should see you, you should forget everything else.

Every one of you who wants to be a disciple must choose a sacred time for work. Spend this hour in deep meditation. You should observe this sacred hour throughout the year and work towards the restoration of harmony in your relations, towards the overcoming of the difficulties and towards your spiritual elevation.

THE SMALL PRAYER

Lord, my God.
Make me to see Thy Face.
Gladden me for the sake of Thy Name.
Bless me for the sake of Thy Mercy.
Enlighten me for the sake of Thy Spirit.
Exalt me for the sake of Thy Promise.
Guide me for the sake of Thy Justice.
Blessed art Thou, Lord, for ever,
For Thou art kind and Truthful towards all.
Amen

From the book "Gems of Love" -
Prayers and formulas by Beinsa Douno,
collected and translated by David Lorimer

„Jitno Zrno“ 2/2000
/“Grain of Wheat/
An re-establishment
of the Journal „Jitno Zrno“,
founded by disciples and followers
of the Master Peter Deunov,
published from 1924 to 1944

Edited by
Georgy Stoitshev
Maria Kissova
Dr. Svetla Baltova
Ivanka Kresteva
Tatjana Jordanova
Minka Petrova

address: „Jitno Zrno“
Sofroni Vratshanski str. 5A
Plovdiv 4000
Bulgaria

e-mail:
jitnozrno@hotmail.com
tel.: ++359 32/235 080

ISSN 0861-427X

THE LIVING WORD	
The Universal White Brotherhood – <i>Beinsa Duno</i>	3
THE SCHOOL	
Religion and spirituality – <i>Maria Kissova</i>	5
The religious one and the spiritual one – <i>Nestor Tshuklev</i>	9
The secrets of the bogomils – <i>The bishop Simeon</i>	10
Konstantin Kiril – the Phylosopher – <i>Maia Ivanova</i>	15
THE SYMBOLS IN BIBLE	
Early morning – <i>Bojan Boev, Dr Jordanka Popova</i>	18
THE WORLD AROUND	
The fire	19
The sounding Kaballah (a continuation from number 1) – <i>Cwetana (Liliana) Tabakova</i>	
The principles of Love and Wisdom in Swedenborg and Beinsa Douno – <i>David Lorimer</i>	27
Light and movement (the art of Lili Dimkova)	28
THE INNER SPACE	
Astrology and physiognomy – <i>Dr Vassil Velev</i>	35
THE ONENNESS OF LIFE	
The magic wand – <i>Georgy Stoitshev</i>	40
BOOKS REVEWED	
The songs of the White brotherhood	43
The early morning of one awakening – <i>Dobrin Budinov</i>	43
Channeling the higher self – <i>Henry Riid</i>	43
Occult exercises – <i>Beinsa Duno</i>	43
The Truth – <i>Radko Radkov</i>	44
THE LITERATURE COMPETITION	
The spring of the good – <i>Lilia Todorova</i>	45
The three trees	46
The Prayer – from the lectures of Beinsa Duno	47